

Steen Thomsen
Møllevej 3
Herborg
6920 Videbæk.
Tlf. 97 173334.

1.12.1998.

Vedrørende Tvind.

Jeg har arbejdet sammen med Tvind siden 1972 og været medlem af Tvinds Lærergroupe fra 1977 til januar 1998, hvor jeg forlod denne. Gennem en lang årrække har jeg af hjertet støttet Tvinds aktiviteter, fordi jeg mente, at disse aktiviteter var til gavn for de svageste i samfundet, såvel i Danmark som i udlandet. Jeg ofrede min løn, min arv, mit privatliv og min ret til at tale og tænke frit. Men min støtte har været stedse mindre helhjertet og har stedse mere foregået under pres. At det har taget mig så længe at forlade Tvinds "Lærergroupe" kan kort forklares med, at hvad jeg gennem mange år betragtede som en frihedssøgende organisation, har vist sig at være en sekt med alle de karakteristika, som en sekt har, bortset fra det åbenlyst religiøse aspekt. At det er vanskeligt at forlade en sekt er nok generelt velbekendt.

For en sekt gælder bl.a. følgende kriterier, og disse gælder også for "Lærergruppen" ved Tvindskolerne:

1. Ekstremt dragende lederskikkelse, ofte med paranoide, psykopatiske og megalomane personlighedstræk.
2. Lukkethed i forhold til det omgivende samfund.
3. Autoritært system uden demokratiske styreformere.
4. Evne og vilje fra ledelsens side til at beslaglægge medlemmernes privatliv - også seksuallivet.
5. Kontrol med information til medlemmerne.
6. Megen lille eller ingen personlig frihed.
7. Ingen privatøkonomi.
8. Sekten postulerer sig omgivet af store ydre modstandere.
9. Medlemmerne afskæres fra fællesskab med familie og gamle venner.
10. Gruppepres.
11. Stikkervirksomhed og gensidig mistænksomhed.
12. Svækkelse af medlemmerne, for eksempel forårsaget af mangel på søvn eller ordentlig mad.
13. Svækkelse af medlemmerne, ved at det indgydes dem, at de kun med sektens støtte er noget værd.
14. Psykisk terror for eksempel ved udhængning af enkeltpersoner overfor andre sektmedlemmer.
15. Fremprovokering af vidnesbyrd, hvor man tvinges til at sige ting, man egentlig ikke mener.

Meget kritisk eller negativt har været skrevet i pressen om Tvind gennem alle de år, jeg har været medlem af Lærergruppen. Det er forfærdeligt at måtte erkende, at det meste af det, der har været skrevet, er sandt. "Sekt" eller "kult" er ord, som får de fleste mennesker til at væmmes. Mennesker, der ikke selv har været involveret i Moon-bevægelsen, Scientology-bevægelsen, Jehovas Vidner, Tvindskolerne eller lignende, vil have svært ved at forstå, hvad det betyder at være medlem af en sekt. Så sent som for et års tid siden skulle jeg gladeligt have forsvoret overfor offentligheden, at Tvind kunne kaldes en sekt, men jeg ville have gjort det trods bedre vidende. Jeg vidste det jo godt i mit inderste og havde i virkeligheden vidst det gennem mange år. Jeg har nu bestemt mig for at ville afsløre så mange som muligt af de løgne, som Tvinds lærergroupe gennem alle årene har omgivet sig med. Specielt er det vigtigt for mig at få andre til at forstå, at har man valgt at arbejde sammen med Tvind, så bestemmer man ikke selv længere, hverken som forstander med sin evt. nye bestyrelse eller på anden måde. Enhver forstander eller andet lærergroupe-medlem, der påstår, at deres skole eller institution er selvbestemmende, lyver. Jeg vælger at bruge begreberne "Tvindskolerne" eller "Tvind" for nemheds skyld. Formelt er skolesamarbejdet afskaffet, men reelt er dette jo ikke tilfældet.

I nærværende notat nævner jeg tidligere lærergruppemedlemmer med et pseudonym. Drejer det sig om nuværende medlemmer af Lærergruppen, er disse navne opgivet af hensyn til forståeligheden af skriftet, men i tilfælde, hvor mine oplysninger om dem kunne ses som kompromitterende eller private, er også disse personer nævnt med et pseudonym.

Sigtet med dette notat er at videregive mest muligt af den viden, jeg har om Tvindskolerne, til dem, der nu beskæftiger sig med fænomenet. For mig drejer spørgsmålet om "Tvind" sig først og fremmest om etik – ikke om jura eller økonomi. Som hovedregel følges landets love på skolerne, og man løber ind i en blindgyde ved at forfølge Tvindskolerne ud fra en antagelse om, at de bryder loven.

Jeg er bekymret over, at mange kommuner sender deres unge til Tvinds skoler tilsyneladende uden egentlig at vide, hvilken pædagogik der drives, og uden at vide, hvilke implikationer det har, at ledelsen af hver eneste af disse skoler er medlemmer af en af verdens stærkeste sekter. (Ifølge det amerikanske Cult Watch og helt i overensstemmelse med den mening, hovedparten af os der er rejst fra Tvind, har).

Tvindskolerne er ikke i overensstemmelse med den danske opfattelse af begrebet frihed, endsige i overensstemmelse med grundlaget for de danske frie skoler. Jeg kan kun opfatte Tvind som en skamløs misbruger af den danske friheds- og skoletradition.

Jeg skriver dette notat i det håb, at amter, kommuner og stat drager konsekvensen af følgende udsagn:

Unge mennesker kan ikke uddannes til demokrati af mennesker, der selv sidder fast til halsen i et totalitært system.

Jeg har i januar i år forladt et system, der stræber efter at organisere og indordne enhver elev, ansat mv. i den "forening", der kaldes Lærergruppen. Jeg sidder her som 50-årig, som en ud af ca. 700, der til dato har forladt Lærergruppen, og jeg ser tilbage på de mange år, der er gået. Jeg tænker på, at vel har jeg lært meget på Tvind, men utroligt mange af livets glæder, heriblandt et ungdomsliv og et familieliv, har jeg ikke haft meget af. Og som alle de andre lærergruppemedlemmer aner jeg ikke, hvad målet for Lærergruppens virke egentlig er.

Der skaffes medlemmer.

Hvis folk i Danmark vidste, hvilke ofre der er bragt og bringes af lærergruppemedlemmer, for at Tvindskolerne er kommet til at fremtræde forholdsvist fornuftigt, så ville sikkert ingen sende deres børn dertil. Desuden ved folk i almindelighed heller ikke, at rekruttering til Lærergruppen blandt elever, frivillige og andre ansatte altid har været et af de væsentligste delmål med skolearbejdet og andre dele af Tvinds arbejde. Uden nye medlemmer af Lærergruppen vil Tvinds magtapparat jo kun vanskeligt kunne udbygges. Således har mange af os, der har været eller stadig er forstandere, hyppigt måttet stå til regnskab over for Amdi Petersen og Bodil Ross Sørensen for ikke at have skaffet nok nye medlemmer til Lærergruppen fra vores respektive skoler. Ebbe Larsen fra Juelsminde blev sat fra hvervet som forstander af bl.a. denne årsag. Amdi Petersen smed ham simpelthen ud som forstander. (Gad vide, hvad bestyrelsen for Juelsminde Efterskole fik at vide om den sag?) Forstander for Nebbegård, Børge Mors, er i kridthuset og anses for at være god til at skaffe medlemmer.

AA, som nu er 20 år, har i tre år gået på Den Internationale Efterskole (DIE) i Juelsminde. Han har berettet om det pres, han var udsat for fra lærere, der ville opretholde deres "kvote": BB, Ebbe Larsen, Ellen Holberg. Han har også oplevet deres samarbejde med de såkaldte agitatorer, hvoriblandt han især blev presset af Lisbeth Årup i samarbejde med Steen Conradsen, som prøver at få Det Nødvendige Seminarium fyldt op med elever.

Gennem det sidste af de tre år, AA var elev i Juelsminde, blev han gang på gang kaldt til samtaler eller møder med folk, som ville have ham til at fortsætte sammen med Tvind, på trods af, at hans forældre udtrykkeligt havde bedt skolen om at lade AA selv bestemme om sin fremtid. På et tidspunkt var AA lige ved at give efter

over for det konstante pres, om ikke for andet så i det mindste for at få fred. AA klarede sig til sidst udenom og fortsatte nu sit ungdomsliv på egne betingelser, men nogle af hans tidligere kammerater befinder sig stadigvæk i Tvind-systemet.

Dette pres på et ungt menneske for at få vedkommende til at melde sig til en skole inden for Tvind eller til Lærergruppen er velbekendt og meget typisk. Jeg har selv deltaget i det, og for eksempel meget hyppigt været tvunget til at søge at få en af mine elever fra Firemøller Efterskole i Frederikshavn ind på en af Tvinds DIE-skoler, også i tilfælde, hvor jeg godt vidste, at vedkommende elev ville være blevet undervist langt bedre på en skole udenfor Tvind-samvirket.

Unge mennesker fra DIE-skolerne blev lovet uddannelse, hvis de ville fortsætte som såkaldt lærer. Uddannelsen kunne typisk være de eksaminer, som de endnu ikke havde taget på DIE, fordi undervisningen havde været alt for ringe. Men ingen af disse unge, der er blevet lovet uddannelse, har fået mulighed for at tage eksamen. I stedet knokler de for ingen eller en meget ringe løn, og deres fremtid i regulære jobs er særdeles usikker.

(I øvrigt ville en statistik over, hvor mange afgangselever, der i virkeligheden har taget en HF-eksamen på DIE-skolerne, sandsynligvis vise chokerende dårlige tal. På det HF-forberedende hold, som AA gik på, tog han som den eneste fra hele holdet en HF-eksamen i 1997).

Lærergruppen.

"Lærergruppen" kaldes den forsamling af mennesker, som under Amdi Petersens ledelse siden sidst i 1960'erne har levet sammen under såkaldt fælles betingelser. Lærergruppen er gennem årene vokset til vel nok 300-500 danskere og et ukendt udlændinge, specielt fra de sydafrikanske lande. Jeg tror, at alle vi, som har været medlemmer af Lærergruppen, var det, fordi vi gerne ville være med til at ændre verden. Vi ønskede at medvirke til en ligelig fordeling af goderne, afskaffelse af racisme, afskaffelse af atomkraft, oprettelse af gode skoler, etc. Det at blive optaget i Lærergruppen var en nærmest revolutionær handling.

Gennem nogle år har man kunnet lave en uskrevet "2-årskontrakt" med Lærergruppen. Ellers er kontrakten livsvarig. Man underskriver ikke en egentlig kontrakt, men som medlem på livstid har man gennem mange år måttet aflevere sin underskrift til "Fuldmagtsforeningen", som på den enkelte persons vegne varetager dennes privatøkonomi. Fuldmagtsforeningen er muligvis nu afløst af en lignende ordning, men princippet med, at andre varetager lærergruppemedlemmers private økonomi, er stadig det samme.

Der gælder følgende hovedprincipper for Lærergruppen:

1. Fælles økonomi.
2. Fælles tid.
3. Fælles fordeling.

(Disse tre principper er offentligt kendte – i alt fald for den del af offentligheden, som har beskæftiget sig med Tvind).

Der eksisterer desuden en fjerde regel, som klagøres for hver enkelt ved dennes indtræden i Lærergruppen, men som mig bekendt ikke er alment kendt uden for Lærergruppen:

4. Man kan ikke stille betingelser.

En gennemgang af, hvad begreberne dækker:

1. Fælles økonomi:

Man investerer alt, hvad man har af arv, og hvad man tjener. Har man gæld, så laves der aftale om, hvorledes denne afvikles. Efter godkendelse modtager man de lommepege, man skal bruge, typisk 600 kr. om måneden. Desuden betales af fælleskassen større tandlægeregninger og tøj, som for det meste kommer fra Tvinds fabrik i Casablanca.

Husleje og kost modtager man som regel i forbindelse med en fordelagtig aftale med den institution, som man arbejder på. Det har altid været tilstræbt, at skolernes økonomi kommer til at betale så meget som muligt af lærergruppemedlemmernes private udgifter.

Endelig modtager man "gavepenge" een gang årligt, nemlig et beløb på 2500 kr., som man kan bruge til, hvad man måtte ønske.

I øvrigt får nogle, hvad der kan betegnes som "smuler fra de riges bord". Således modtager folk, der er meget tro i tjenesten, dyre ure og specielt dyre beklædningsgenstande. For eksempel bærer folk som Steen Conradsen, Bo Østergaard, Lotte Sørensen, Lene Jensen m.fl. meget dyre ure, ofte til priser fra 10.000 - 30.000 kr. Urene uddeles af Amdi Petersen eller Kirsten Larsen efter disses forgodtbefindende og i nogle tilfælde til gamle lærergruppemedlemmers runde fødselsdage. Jeg selv har en gang modtaget en dyr slipsenål af Amdi Petersen. Som en speciel kuriositet uddelte Kirsten Larsen sidste jul fra sit klædeskab alskens dyre ting, som hun sagde ikke rigtig passede hende. Det drejede sig om lædertøj og andet godt, alt sammen de dyreste mærkevarer.

Jeg går ud fra, at den tilfældige uddeling af disse luksusvarer sker af to grunde. Den første grund er, at dette er en del af Amdi Petersens del-og-hersk-politik. Den anden grund er, at man mindes om Ledelsen (Amdi Petersen), hver gang man kigger på sit fine ur, og man ved om sig selv, at man er noget specielt, særlig god og dygtig, og en af de udvalgte. Det er nemlig således, at man ude på skolerne og de forskellige institutioner arbejder det meste af døgnet. Som regel er man groft underbemandet, og man lever fattigt. Men ledelsen inden for Tvind har det allerdyreste. I Lærergruppen siger man, at det fortjener de, fordi de arbejder så hårdt. Specielt Amdi Petersen fortjener det bedste af det bedste, og de fleste i Lærergruppen ved, at på Forvaltningen i Grindsted mangler man intet.

Den halve snes mennesker, der lever tæt på Amdi Petersen, har alle de penge til rådighed, de måtte ønske. Jeg ved, at man for nogle få år siden aldrig gik med mindre end 10.000 kr. i kontanter i lommen. Men er man udpeget til at arbejde på forvaltningen i Grindsted, af nogle anset for en særlig gunstbevisning, så giver man også på en helt total måde afkald på et selvstændigt liv.

For at tage mit eget eksempel: Jeg har gennem årene betalt cirka 3.5 mio. kroner netto til Tvinds Lærergruppe, inklusive en gård, jeg havde arvet, og som indbragte mere end trekvart million kroner til Lærergruppen i kontanter. Jeg har kun to gange, nemlig sidst for atten år siden, set en slags regnskab for de kolossale pengebeløb, som vi opsparede, taget i betragtning, at vi igennem de fleste af årene har været i alt fald 500 pengeindtjenende personer på fuld løn.

Der er ikke og har aldrig været "Fælles økonomi". Af såkaldt politiske årsager har vi stillet os tilfreds med Amdi Petersens forklaring om, at det ville være alt for farligt for Tvind, hvis pressen og andre fik at vide, hvor stor en økonomi det i virkeligheden drejede sig om. Jeg har altså den dag i dag ingen eksakt viden om, hvordan pengene bliver brugt, udover at de i hvert fald holder liv i eliten indenfor Tvind, som selvfølgelig ikke har ligget på den lade side gennem årene, men som stadig har eneadgang til alle midlerne. Amdi Petersen kan gøre, hvad han vil med disse midler.

At så mange mennesker gennem så mange år er gået med til en sådan ordning, vil jeg forsøge at forklare senere under afsnittet **"Tvind er en sekt"**.

2. Fælles tid.

Dette betyder, at man ikke selv bestemmer over sin tid. Man har ikke ret til selv at bestemme, hvordan man vil bruge den eller den weekend, juleferien eller andet. Dette afgøres fælles.

Uanset hvor man er placeret, det være sig på en skole i Danmark, i en urskov i Brasilien, eller som handlende i Peking, så aftaler man med ledelsen i Grindsted, hvad man laver hvornår. Man tilsender ledelsen uge- og månedsplaner, som gerne skulle korrespondere med de hyppigt opdaterede målsætninger for året, som ethvert lærergruppemedlem laver, såvel på lederniveau som længere nede i hierarkiet. Et overordnet punkt vil altid være, at der skal være overskud i økonomien. En del af dette kontrolarbejde varetages af Ruth Olsen, som har meget at gøre med Handelskontoret*, som har hovedafdelinger i bl.a. Miami og Holland, og hvis aktiviteter strækker sig til mange af østlandene, Kina og Sydamerika. Gruppen af folk placeret lige under Amdi Petersen inkluderer bl.a. også Anne Hansen, Kirsten Fuglsbjerg, Marlene Gunst og Bolette Gunst. For skolesiden står Bodil Ross Sørensen, som i snævert samarbejde med Amdi Petersen styrer hele skoleudviklingen i Danmark og i udlandet.

(*Handelskontoret = Et navn, der dækker enhver art af aktiviteter, der indtjener penge til Lærergruppen).

Disse ledere blander sig således direkte i det enkelte lærergruppemedlems tidsdispositioner, og hvad de "foreslår" skal følges. Gør man ikke det, så er der møde i Grindsted eller på et af hovedkontorerne i diverse lande, og man slipper ikke godt fra at være uenig i de forslag og hurtige domme, der falder vedrørende ens brug af sin tid. Lærergruppen, og det vil i sidste instans sige Amdi Petersen, blander sig i eller bliver blandet ind i snart sagt ethvert spørgsmål, også vedr. væsentlige private og personlige spørgsmål, for eksempel om kæreste, sygdom og familie.

Disse vilkår gælder også for alle de mennesker fra Lærergruppen, som fortsat arbejder på såkaldt selvstændige tidligere og nye "Tvindskoler".

"Fælles tid" er ikke fælles, forstået som noget, man som lærergruppemedlem bestemmer ret meget over. Forsøger man nemlig det, vil sociale repressalier blive sat i værk.

3. Fælles fordeling.

Dette skal betyde, at man som lærergruppemedlem i fællesskab med andre lærergruppemedlemmer bestemmer sig for, hvor man gerne vil arbejde (inden for Lærergruppens arbejde).

Man indkaldes til et møde med Fordelingsgruppen, når man skal skifte arbejde. Denne gruppe består af to personer, nemlig Amdi Petersen og en af hans "kærester", Kirsten Larsen. Forud for mødet kan der være sket et af følgende:

- de givne betingelser for (for eksempel) skoledrift har forandret sig på et sted,
- ledelsen (Amdi Petersen med Bodil Ross og de få andre) har erfaret, at man påtænker at lave andet end Lærergruppens arbejde,
- man får sig taget sammen til at meddele, at man gerne vil lave noget andet end det, man laver.

Det kræver meget mod og megen vilje at undgå, at man som enkeltperson i en samtale med disse to bliver manipuleret til at gøre nøjagtigt, hvad Amdi Petersen har besluttet.

Der er altså ikke tale om nogen "fælles" fordeling.

Men kan man da ikke bare sige fra og sige, hvad man vil, for eksempel sige fra, når det man i virkeligheden helst ville, var at forlade Lærerguppen, få sin egen økonomi, blive gift og få børn?

(Dette vil jeg belyse i afsnittet "**Tvind er en sekt**").

4. Man kan ikke stille betingelser:

Dette dækker over, at man som lærergruppemedlem aldrig skal kunne komme og sige for eksempel: "Hvis jeg skal være med i Lærerguppen, så vil jeg bo sådan og sådan, give min arv til mit barn, lave kun dette og ikke hint". Reglen indebærer, at man overgiver sig helt til ledelsen (Amdi Petersen og hans nærmeste), ja, man kan sige, at man hengiver sig: Man gør det, som er Lærerguppens vilje og ønske og politik. Og eftersom der aldrig er eller har været nogen reel diskussion i Lærerguppen af, hvilken vej man skulle gå, betyder denne passus i det faktiske, at Amdi Petersen bestemmer over ens liv.

Efter gennemgangen af de fire grundprincipper for Lærerguppen håber jeg, at læseren stadig er med mig, når jeg i næste afsnit vil fastslå, at

Tvind er en sekt.

Inden for Tvinds Lærerguppe har man et liv, der på mange måder er sikret. Man ved, at skulle man komme i knibe, så er der støtte at få, vedr. jura, sundhed, virksomhedens drift osv.

Der er et klart skel mellem indenfor og udenfor, således at forstå, at "vi, der er indenfor som lærergruppemedlemmer, vi ved bedst. Vi er på det rette spor her i livet, vi arbejder for DET GODE, medens de, der er udenfor, hvilket vil sige resten af det danske samt alle andre samfund i verden, er bagud i alle forhold".

Man tror, at man ved, hvad man er med til. Skulle man en sen aften lufte tvivl herom over for sine nærmeste venner fra Lærerguppen, som jeg selv gjorde over for to "kammerater" i England sidste efterår, så får man svaret "Jamen, du VED jo godt, hvad vi laver....." Og her svarer man så, "Ja, selvfølgelig!", på en indforstået måde, som så igen tilfredsstiller den anden person. Denne fælles løgn dækker over, at man som lærergruppemedlem mener, at man laver et stykke politisk arbejde til gavn for undertrykte mennesker, men at måden, dette foregår på, ikke kan tåle at blive beskrevet af f.eks. pressen, fordi oplysninger herom så ville blive misbrugt.

Indiskutable sandheder inden for Lærerguppen:

- Som lærergruppemedlem er man en politisk forfulgt person.
- Journalister er undergravende gribbe.
- Samfundet uden for Lærerguppen er i forfald.
- Lærerguppen opfører sig altid korrekt.
- Ingen anden organisation kan måle sig med Tvind.
- Ingen andre kan måle sig med Amdi Petersen.

Amdi Petersens navn skal ikke nævnes af medlemmer af Lærerguppen. I stedet har han bestemt, at han vil benævnes "Kirsten Larsen", eller, sammen med Kirsten Larsen, "De Andre". Han kaldes også "Fordelingsgruppen". Tidligere kaldte man ham "Koordineringsgruppen".

Man er forfulgt.

I Lærerguppen mener man, at Amdi Petersen har været og er forfulgt. Han skal beskyttes. En gang for en del år siden, sagdes det, af ham selv, at han var ved at blive skudt i et vejkryds nær Viborg. Også derfor skjuler han sig for offentligheden, siges det i Lærerguppen. Hvis Amdi Petersens navn blev nævnt, kunne dette opsnappes af Efterretningsvæsenet, som selvfølgelig overvåger møder, hvor dette er muligt, ifølge hvad Amdi Petersen har redegjort for til "ældre" lærergruppemedlemmer. Navnet "Amdi" ville kunne aktivere en kombination af en mikrofon/båndoptager/computer, og båndet ville så optage hvad der ellers blev sagt. For nogle år indkøbte Joop Nagel på Amdi Petersens vegne udstyr til afsløring af brevbomber og rumaflytning. Så hver gang der holdes møde i et rum, der ikke konstant er under opsyn, så bliver det scannet for aflytningsudstyr. Udstyret blev indkøbt i Belgien.

Som lærergruppemedlem er man noget særligt. Man er også, omend ikke i samme grad som Amdi Petersen, mål for forskellige væsener og politi. Omkring 1978-1980 kiggede alle vi "ældre" lærergruppemedlemmer efter bilbomber, før hver en bil eller gammel bus blev startet, og gennem mange år blev breve åbnet på en speciel måde for at man kunne undgå brevbomber. Igennem et par år åbnede vi endda overhovedet ikke noget brev på nogen af skolerne, før det havde været sendt til Tvind, hvor brevet blev scannet for bomber og derefter sendt tilbage til skolen. Sidst i 70'erne tog alle vi lærergruppemedlemmer hen til de steder, hos familie eller andre, hvor vores gamle papirer og familie billeder var opbevaret, for at brænde alt dette. Angiveligt, efter Amdi Petersens udsagn, for at Efterretningsvæsenet ikke skulle komme nogen steder, når de skulle forfølge en af os. Jeg tog således til mine forældres gård i Vestjylland sammen med min daværende kæreste, Gerda Tranberg (Nordjyllands Husholdningsskole), for i mine forældres middagssøvnstid at afbrænde alt, hvad vi kunne finde i vores gemmer på loftet, og jeg har således i dag ikke længere mine gamle familiealbums, personlige breve, dagbøger osv. Som det gælder for flere hundrede andre tidligere og nuværende lærergruppemedlemmer, er en del af min fortid på en måde slettet, og jeg ser påbud som dette som vidnesbyrd om, at Amdi Petersen ingen midler skyr for, at hans tilhængere siger farvel til deres historie for at kunne stå nøgne overfor den store Leder.

Aviser.

I 1978 bestemte Amdi Petersen, at vi i Lærerguppen ikke måtte holde aviser. Skolerne skulle heller ikke abonnere på aviser, for, som han sagde "Aviser og journalister har ikke noget ordentligt mål. De laver aviser for at tjene penge, og alt det lort de skriver skal ikke få lov at gribe ind i vores liv. Vi vil ikke generes af de undermålere. Det, det gælder om, er at vi laver vores arbejde. Vi skal ikke overhovedet beskæftige os med, hvad pressen skriver. Det er spild af tid og ødelægger vores gode humør". (Citeret efter min hukommelse). Den dag i dag er aviser en absolut sjældenhed på Tvindskolerne. (NB: Men mon ikke mange, som jeg, har brugt nogle nattetimer til at sidde og kigge på, hvad der står på Internettet, for eksempel om Tvind?)

Trusler.

I 1978 blev nogle af lærergruppemedlemmerne, som var lidt "ældre" og som nød en vis portion af Amdi Petersens tillid, kaldt ind i et sikret rum, uden vinduer, i Æbleplantagen ved Daugård. Her bad Amdi Petersen de tilstedeværende om at afgøre, om de i det tilfælde, nogen skulle forlade Lærerguppen, kunne overveje at skaffe vedkommende af dage. Kun en, nemlig "Pøt" (jeg husker ikke hendes rigtige navn), sagde nej, idet hun henviste til, at hun var sygeplejerske, og derfor følte sig forpligtet til altid at forsvare liv. Amdi Petersen bad hende gå, hvorefter resten af forsamlingen vedtog hans dekret. (CC har overværet dette møde). Ved et andet møde i Vamdrup blev det spørgsmål rejst af nogle deltagere, hvordan man skulle forholde sig, hvis man ville ud af lærerguppen. Amdi Petersen afviste først spørgsmålets berettigelse. Da spørgeren var vedholdende, svarede Amdi Petersen (citeret efter DD's erindring): "Vi kan ikke svare for de personers liv!" Jeg har også selv hørt disse trusler ad omveje, og jeg mener, at truslerne både for mig og mange andre har betydet endnu mere angst for evt. engang at forlade Lærerguppen.

På møder bliver papirer kun omdelt i nummereret stand, for at de efter møderne, som speciel ceremoni, kan blive samlet ind, før nogen går. Ceremonien ender så med, at alle papirerne bliver brændt på en bålplads uden for bygningen, eller makuleret.

Vi tidligere og nuværende lærergruppemedlemmer har overværet Amdi Petersens uhyggelige afhøringer af og anklager mod vores kammerater. Dette foregik på de stormøder, der tidligere hyppigt afholdtes her eller der, typisk i Grindsted, og i overværelse af ofte mere end 100 personer.

Kommunikation har gennem det seneste par år stort set kun foregået via mobiltelefon, fordi GSM-systemet ikke kan aflyttes ved kilden. Hver en skole, hver en person med en smule administrativ funktion i Lærergruppen, er udstyret med en (helst) bærbar computer med modem for Internettet og af nyeste type. Her overføres dokumenter og her kommunikeres i øvrigt, alt sammen i krypteret form. Stort set ethvert lærergruppemedlem har en mobiltelefon, som SKAL være koblet til i alle døgnets 24 timer. Dette skyldes, at man til enhver tid på døgnet skal kunne svare, såfremt Ledelsen skulle ringe op. Det kunne jo endda være, specielt for forstanderes og lignende personers vedkommende, at det var Amdi Petersen, der ringede. I så fald flytter man sig straks hen, hvor absolut ingen ansat eller anden kan høre, hvad der tales om. Man er ALTID til rådighed.

På hver eneste skole, for eksempel i Gram eller Roskilde osv., vil der være en person fra Lærergruppen, typisk forstanderen, som har en ganske speciel telefon, som er specielt sikret mod aflytning. (Jeg går ud fra, at talen er krypteret hele vejen fra telefon til telefon). Denne telefon skal vedkommende altid holde åben. Den er *hotline* fra Amdi Petersen.

Anti Dust.

For to år siden indførte Amdi Petersen hvad han kaldte "anti dust kampagnen". Årsagen var, at det var kommet ham for øre, at nogle af Lærergruppens medlemmer mente, at de blev dummere og dummere, efterhånden som tiden gik, fordi der aldrig var tid til, at man som enkeltperson kunne lære nyt ved for eksempel at læse i en bog eller andet. En lang række møder blev nu afholdt, og de fleste af deltagerne vil huske disse møder med rædsel.

Her blev forstandere og lærere i den grad ekserceret i, hvad de skulle mene. En del af kampagnen indeholdt også en række "Spørgsmål og Svar-Dage". Her sad Amdi Petersen, og han svarede nu på alle spørgsmål, som deltagerne havde, for at de så kunne vide, hvad de skulle mene. Der var spørgsmål om Danmarks økonomi, skolepolitik, ulandspolitik, forholdene i det sydlige Afrika, den nye situation i Østeuropa, rumforskning, de unges situation i dagens Danmark osv. osv. Alt svarede Amdi Petersen på, og glade kunne vi nu drage hjem til vores skoler mv., for nu vidste vi, hvad vi skulle mene om et meget stort antal af tidens vigtigste spørgsmål. - Men bøger havde vi stadig ikke tid til at læse.

Kontrol via undervisningssystemet.

Gennem de seneste tre år har Tvind søgt at oprette et undervisningssystem, hvor mindst halvparten af tiden skal tilbringes med en computer. Amdi Petersen stod frem som den, der havde lavet systemets hovedprincipper og endda mange detaljer, hvorefter planerne så blev udført (og stadig udføres) af Lærergruppens medlemmer. Dette system bygger på forældede computeriserede undervisningsprincipper og er ikke overhovedet, som påstået af Amdi Petersen, opfundet af ham.

Dette system har redet skolernes elever og lærere som en mare gennem disse tre år, og det har aldrig fungeret ordentligt. Skolerne er blevet tvunget til at investere i stort set ubrugelige og forældede computere i stort tal, og lærebøger, som skulle have været indkøbt og givet den enkelte elev i hånden, er blevet scannet (ulovligt?) fra ende til anden, for at eleven så kan sidde med en computer i stedet for en ordentlig bog. Vigtigst af alt er et kontrolsystem, hvor man på den enkelte skole, som forstander eller lærer, kan checke enhver elevs og lærers

produktion. Koblet op på Internettet kan Amdi Petersen sidde hvor han vil og checke de enkelte læreres indsats, også i forhold til 4 CD-ROMS, som han fik lavet for hen ad et par år siden, hvor hver af forstanderne i de sene natte timer én gang om ugen sidder og "melder tilbage" til Ledelsen (Bodil Ross sidder ved modtagelsen), så Ledelsen kan se, hvilke fremskridt denne forstander gør, og så uddele ris eller ros.

Disse kontrol-CD-ROM'er blev også sendt til skolerne i England, men da skolerne blev udsat for myndighedernes undersøgelse om samarbejde med Tvind, fik jeg af Lene Jensen, Lakolk, besked på at destruere disse vidnesbyrd om Amdi Petersens indflydelse. Jeg brændte mine i skolens fyr. - Jeg nævner dette undervisningssystem, fordi det altså også bliver brugt af Amdi Petersen til kontrolformål.

Amdi Petersens ufejlbarlighed.

"Amdi er for dygtig. Det ville aldrig gå, hvis han skulle stille sig offentligt frem. Det ville fremkalde ugunstige reaktioner". - Sådan har vi sagt i Lærerguppen igennem mange år.

"Amdi er på niveau med eller på et højere niveau end nogen leder i verden i dag". - Dette er almindeligt anerkendt i Lærerguppen.

Jeg mener selv, at Amdi Petersen er uhyggeligt dygtig til at analysere sociale, psykologiske og politiske sammenhænge. Han kan sprede en følelse af total afmagt og derefter fremkalde en total hengivenhed og følelsen af fællesskab og styrke blandt Lærergruppens medlemmer. Han kan operere inden for talrige felter af livet: Det økonomiske, det musiske osv. osv.

Aldrig har jeg hørt ham undskylde fejl, han har lavet. Aldrig har jeg hørt nogen modsige ham, når han har jodet medlemmer af Lærerguppen så meget, at de knapt har kunnet kravle fra et møde. Ingen modsagde ham for eksempel, da han for nogle år siden beordrede Torben Søe til gennem to år at skulle stå op på hvert eneste af de ofte meget langvarige lærergruppemøder. Denne straf erhvervede Torben sig ved at være faldet i søvn under en af Amdi Petersens taler.

Ingen modsagde ham, da han gjorde EE til sydebuk for en fejlslagen fællesopgave, som han selv havde planlagt og mistet kontrollen over. Det drejede sig om montering af de omtalte undervisningscomputere, hvor han pludselig koncentrerede alles opmærksomhed om hende i stedet for om sin egen fejlslagne planlægning ved at skælde hende ud, håne og nedgøre hende for en uvæsentlig detalje (hun havde tilladt sig at bede om et råd!) - indtil hun, en ellers værdig kvinde i fyrerne, stod tudbrølende og forsvarsløs imellem sine tavse kammerater. Ingen af os kom hende til undsætning. - Et eksempel som dette er typisk for tusinder af lignende eksempler.

Jeg har heller ikke kunnet glemme en hændelse på Bogense Efterskole, på en af de såkaldte byggeweekends, hvor Lars Peter Pendrup og jeg kom gående sammen i hyggelig samtale oven på en pause. Da Amdi Petersen så os, råbte han: "Kan I ikke få lidt fart på?! Kunne du ikke for en gangs skyld rubbe dig lidt, Lars Peter? Vis os, at du vil noget! Kan du løbe derhen! (Han pegede hen til et sted i parkanlægget, og Lars Peter løb derhen). Og derhen! (Han udpegede et nyt mål, og Lars Peter løb). Og derhen!!" – Sådan lod han den ca. 40-årige forstander for Starreklinte Efterskole, Lars Peter Pendrup, løbe spidsrod for de tilstedeværende. Ingen af os andre reagerede direkte på hændelsen. Jeg husker, at jeg selv rettede mig lidt op og gik lidt raskere til end før.

Jeg kan genkalde mig flere eksempler på, at han truede folk med tærsk, hvis de ikke kunne forstå, hvad han sagde. Jeg mindes, hvordan han gjorde grin med FF for hans skaldethed og pivstemme, og hvordan han jog GG ud af bygningen i Grindsted på grund af, at hun ville beholde en del af sin arv af fra forældrene, til sine to børn.

Gennem en seks-syv år har der huseret et rygte i Lærerguppen. Rygtet ville vide, at en lærer i trediverne fra Den Rejsende Højskole i Tvind skulle have slået på Amdi Petersen. I virkeligheden viser det sig nu, efter at PP har forladt Lærerguppen her i 1998, at det forholdt sig omvendt: Under et møde i Grindsted havde Amdi Petersen ikke været tilfreds med PP's måde at svare på. Amdi Petersen rejste sig da, gik rundt til den anden side af bordet og slog gentagne gange PP i ansigtet. Løgnehistorien om PP var altså hvad der blev kolporteret. Ikke den egentlige historie, som jo kunne have været kompromitterende for Amdi Petersen.

Selv den mand, der gennem mange år er blevet skubbet ud foran offentligheden for at skulle forsvare Tvind, Poul Jørgensen, har jeg snesevis af gange overværet blive gjort til grin af Amdi Petersen. (Tro ikke, at Poul Jørgensen har noget som helst at skulle have sagt; han fungerer udelukkende som Amdis stråmand).

Næsten aldrig har jeg hørt nogen gå imod ham på noget væsentligt punkt, når han har fremlagt nye forslag til Lærerguppen om dette eller hint, det være sig overtagelse af en bygning, oprettelse af en landsby i Afrika, oprettelse af det computeriserede undervisningssystem, hvor forkerte disse ting end på mange punkter har været.

Som et møde opleves:

Amdi Petersen har en høj mødeaktivitet. Forstandere, agitatorer m.fl. vil meget hyppigt befinde sig på Odinsvej 17 i Grindsted, hvor der stort set altid finder møder sted. Næsten hver fredag eftermiddag kører de i skolernes biler til Grindsted, og her opholder de sig indtil søndag eftermiddag. Her planlægges undervisningstiltag og tackling af bestyrelser i Frederikshavn, Søgaardhus, Gram, Holsted, Roskilde, Holbæk osv.

Pengeindtjeningsmuligheder bestemmes, og via Billund Lufthavn kommer mindst én gang om måneden folkene fra skolerne i Hull og Norwich i England, fra forretningerne i Wien, Bukarest, fra Moskva, fra Her holder Amdi Petersen politiske oplæg, og her sikrer han, at den mulige fritid, man kunne have haft fra sit arbejde på skolen eller i virksomheden, bliver anvendt til det man kalder "at være tæt på Det Fælles". Man arbejder, lytter, diskuterer. Og man bliver holdt fast i, at det eneste liv, der er værd at leve, er Lærergruppens.

Amdi er den karismatiske leder, som ingen af de nuværende medlemmer af Lærerguppen drømmer om at gå imod, og som kan få benene til at skælve under de fleste kvinder. Man færdes yderst andægtigt, når man er til et møde, som Amdi beærer med sit besøg. Man kommer i sit pæneste tøj, som helst skal stamme fra Tvinds fabrik i Casablanca, hvisker, smiler indforstået til hinanden, ler ad de rigtige ting, og forventningen er stor. Ingen ved, hvad dagen vil bringe. Ingen dagsorden er uddelt. Man er ligesom i en anden verden, hvor man føler sig "tryk", fordi Lederen er i nærheden. Alle urimeligheder vil han tage sig af, og underordnede organer som en sølle dansk statsmagt er for intet at regne i forhold til Amdis univers, som man nu rigtig føler sig som del af. Og samtidig føler man sig kolossalt underligt tilpas. Tænk, om man nu bliver bedt om at gennemgå "sin" virksomhed for forsamlingen og Amdi, og kommer til at sige noget på en forkert måde - så vil man i lang tid frem ikke blive set på med ret megen respekt af kammerater med respekt for deres såkaldte "lærergruppeværdighed". Eller kunne man måske blive rost? - Alt uventet kan ske, når Lederen er nær.

Alle sidder tyst på de læderbetrukne stole og i de dybe, sorte lædersofaer. Finn har gjort sig stor umage med at fremstille en bestemt ret, som er velmagende. Der er sørget for franske oste, direkte importeret fra Frankrig, eller pølser, specialfremstillet til den store begivenhed; Marlene Gunst smiser og smiler underdanigt og allermost indforstået, for hun er nemlig en af dem, der allermost har forstået at stille Lederen tilfreds nu gennem mere end ti år. Hun ved sandelig, hvad det drejer sig om, og det ved vi jo alle, at hun gør, og derfor er der ligesom også lidt aura omkring denne lyshårede kvinde. Og får man mon KK at se? Denne grå kvinde, i sin tid køn, frisk og ung, som Amdi Petersen, ligesom med mange andre kvinder, satte sig på, da hun i 1978 end ikke var fyldt 19, og som han gennem mange år har holdt som tjenende ånd i sine domiciler. Bl.a. i det elektronik- og hundebevogtede og kolossalt veludstyrede sted nær Grindsted, som jeg en nat fik den ære at se, da jeg blev "omfordelt" til at arbejde i England. Ovenpå denne "fælles" beslutning fik jeg mulighed for at svømme en tur i den indendørs swimmingpool sammen med selve Lederen.

Pludselig går der en stille rislen gennem forsamlingen. Amdi er ankommet, gad vide ad hvilken dør, og man er nu totalt indhyllet i fortryllelsen. Latteren runger. Alle hundrede lytter til det, HAN siger, når han hæver stemmen lidt. Man ved nemlig, at det er uhørt at fortsætte sin samtale, hvis han pludselig kommer med et vittigt indfald eller med et angreb på en person. Og så sidder man til mødet, hvor han fremlægger sine fantastiske planer. Alt har han opfundet. Det var i sin tid Tvindkraft, bilen "Dråben", Tvinds vacuumtoiletsystem, skoleformer, computersystemer, containerindsamling, landsbyer i Afrika osv. osv. Alt tager han æren for, og man forstår, alle som en, at man her har at gøre med en totalt unik person med magt til ikke blot at tryllebinde, men også til at tvinge. Han er den, der har kontakterne, også til alle ens tidligere kammerater, som nu er "blevet omfordelt" til Rusland, Kina, Afrika. Han har den totale magt over ens sociale liv, og man forstår, at man selv blot er en lille brik, og at det man selv tænker er ret underordnet. Ens sociale liv er underordnet eller bør underordnes Lærergruppens behov. Han fremstiller vigtigheden af det arbejde, Lærergruppen laver. Han beretter om Lærergruppens overlegenhed i alle forhold. Han beretter om, at der nu i verden er 250.000 mennesker, som er i direkte afhængighed af Lærergruppen i deres daglige liv. Han beretter om de 25.000 mennesker, der går på Tvinds skoler i Danmark og i udlandet. Man forstår, at han er den, som er eksponent for og egentlig har vundet alle sejrene (men som aldrig omtaler et nederlag). Han beretter, eller får Ruth Sejerøe Olsen til at berette, om det seneste møde med Mugabe eller en anden afrikansk statsleder, som godt forstår, at Tvind fører an, langt forud for ethvert elendigt statsligt projekt. - I virkeligheden var det jo Tvind, som Mugabe under sit sidste besøg i Danmark kom for at besøge - den danske stat var underordnet.... Han fortæller om olieselskaberne, som nu flokkes for at aflevere deres milliarder til Tvinds projekter i Afrika. Osv. osv. Sejr, sejr, sejr. Over alt. Han ved alt. Han har magten over pengene. Han gør, hvad der passer ham. Han er charmerende. Han er grusom.

- Og der sidder så vi små lærergruppemedlemmer, selv bøddler og bøddlers ofre, - for hvor ofte har nogle af os ikke selv deltaget aktivt i, på "politikkenes vegne", at jorde en kammerat! Hvor ofte har vi ikke alle oplevet, at mennesker er blevet nedgjort af Amdi Petersen, og har vi så ikke selv deltaget, bakket op, råbt og skældt ud, fulgt op?

Jo, det har vi.

Vi sidder der, ensomt, og vi tænker måske nu og da på en søster, en mor, en bror, som det ville have været dejligt at besøge. Eller den familie, man gerne ville have haft. Og man betragter sine grå hår og rynkerne i spejlet i den pause, man endelig kan få til et toiletbesøg (for Amdi vil IKKE tolerere toiletbesøg eller hosten, når han taler).

Man kommer tilbage, ser sine gamle "kammerater", med hvem man måske under de frygteligste, fattigste og farligste forhold har sejlet eller rejst, underbemandet, ensomt, med elever, man ikke havde tid til at være sammen med eller ikke kunne styre. Man har repareret bus med ståltråd i en ørken, eller har drevet rundt på et skib, hvor elever tog magten. Her sidder man så og ser, at deres hår også er gråt.

Vi kender ikke målet. HAN gør.

Ikke mange venner har vi længere, i det øvrige samfund. Mange af os er ved at være for gamle til at få børn, og uddannelse er der mange, der ikke har. Vi tænker på hjemturen i Land Roveren. Hjem til skolen eller stedet, hvor man uden betaling eller ferie arbejder 18 timer i døgnet for noget, man ikke kender målet med, men som man samtidig skal søge at få offentligheden til at forstå er det bedste i verden. Vi lever jo "lærergruppelivet", det bedste af alle.

Jeg vågner op, da Amdi kommer frem med dagens clou: Hunde til alle. Dyre hunde, racehunde, små hunde. Fantastisk! Morsomt. Der klappes.

Jeg og alle andre ved, at man i fremtiden vil komme til at se hunde på alle skolerne og stederne. Amdi har endnu en gang hjulpet os – med at dække vores behov for et normalt liv med børn eller familie, vores kærlighedsbehov. Ja, hvorfor kan man ikke nøjes med en hund? Det er på lignende måde, som da han for nogle år siden sagde om en kvinde i Lærergruppen, LL, som havde vovet sig til at sige, at hun gerne ville have børn: "Giv hende en kat." - Og det fik hun så. Mange kvinder fik katte i 80'erne. Nu får man hunde.

Kærlighedsliv og familiedannelse.

Kærlighedslivet har Amdi Petersen selv løst, for sig selv. Et regelsæt gælder for ham, og et andet gælder for lærergruppemedlemmer i almindelighed.

Gennem mange år har Amdi Petersen stort set kun haft kvinder omkring sig. Som kvinder, der har forladt Lærergruppen, har berettet om, (jeg har hørt personlige beretninger fra / om i alt fald fire), har Amdi Petersen gennem mange år om aftenen vinket den til sig, som han ville sove sammen med. Kvinderne har fulgt hans vink med en blanding af ærefrygt og modbydelighedsfølelse. Det samme forhold har han haft eller har fortsat til mange af de nuværende kvindelige lærergruppemedlemmer.

At mange af kvinderne øverst i Lærergruppen med årene er blevet lesbiske, hænger muligvis sammen med, at de har været frataget muligheden for normale heteroseksuelle forhold. Jeg nævner denne problematik uden at det skal udtrykke nogen fordom og negativ holdning til homoseksualitet, men udelukkende for at illustrere endnu en sandsynlig konsekvens af den isolation, mange i Lærergruppen befinder sig i.

NB: Hvor Amdi Petersen er, er Kirsten Larsen altid. Hvor Kirsten Larsen er, er Amdi Petersen altid. Holder Amdi Petersen tale, er Kirsten Larsen bisidder. Også når han holder personlige møder med folk. Kirsten Larsen er en del af det kompagni af kvinder, som Amdi Petersen har knyttet tæt til sig, men fungerer også som en slags rådgiver og sikkerhedsvagt for Amdi Petersen.

Jo, der FINDES næsten almindelige familier i Lærergruppen, efterhånden. Men det er ikke velset. Som Bodil Ross udtrykte det for et års tid siden: " - Så kan alle de, der vil have de der børn, jo drive skolerne i Danmark, og så kan alle vi andre jo passe vores arbejde i udlandet".

En kvinde i Lærergruppen, YY – udtrådt af Lærergruppen sidste år, fik for en halv snes år siden gennemført, at hun måtte få børn. Amdi Petersen gav til sidst sin støtte, sikkert fordi Lærergruppen ellers ville have mistet to af sine medlemmer. Men politikken fra ledelsens side var og er fremdeles den samme. Bodil Ross sagde til denne kvinde, *efter* at hun havde født: "Det værste i verden er, at der er folk i Lærergruppen, der får børn. Jeg hader børn. Det er en fejl, Lærergruppen har begået, at det er blevet muligt, at folk har børn".

Samme YY fik nogle år senere, nemlig omkring 1992, gennemført, at børnefamilier i Lærergruppen har én lørdag-søndag om måneden, hvor hele familien kan foretage sig noget sammen. Dette blev betragtet som fremskridt!

Jo vist er der da nogle familier, som søger at have lidt af et familieliv. Taktikken forandres vel, eftersom det måske er ved at gå op for Amdi Petersen, at Lærergruppen i Danmark bliver mindre og mindre. (Eller gør den det?)

For nylig, her i 1998, var der fest. Amdi Petersen havde arrangeret en såkaldt skilsmissegang for en af forstanderne, ZZ og hans kone FF. Begge skulle træde frem og holde en tale, der forklarede deres store lykke ved endelig at have forstået, at det var bedst, at de ikke fortsatte deres forhold, også for deres barns skyld. Der var god mad og flere taler.

Jo, adskillelsen af par påskønnes skam stadig i Lærergruppen. Ligeså godt som i 1982, da EE med grædende hjerte skulle holde en tale på Forvaltningen i Grindsted for sine kammerater om lykken ved at skilles fra den man elsker. Henning Mørch, som var hendes kæreste, blev forflyttet fra Frederikshavn til Humana i München.

Men livet i Lærergruppen er ensomt, og man er bange for at gå ud i det øvrige samfund, isoleret i et pseudoliv som man er.

Børn, hospital, sterilisering og kontrol.

Man bestemmer ikke selv, om man vil have børn. Man har pligt til at aftale med ledelsen, dvs. Amdi Petersen, hvis man ønsker at stifte familie.

Da GG ville have børn, måtte hun tage det op som mødepunkt på et stormøde med cirka 300 deltagere i Vamdrup. Dette havde Amdi Petersen stillet som betingelse, idet det er et såkaldt fælles spørgsmål i Lærergruppen, om man vil have børn. Forsamlingen vedtog nu, at GG kunne få børn, og Amdi Petersen sagde, at nu måtte hun se at finde en, der ville være fader. Hun fødte så et barn et års tid senere. Faderen og barnet kender ikke hinanden.

Barnet kom så som toårig på "Børnekurset", hvor det sammen med 20 andre børn blev passet af to uuddannede ledere. Vi fra Lærergruppen så bare til, når moderen sendte det lille barn fra Tvind til Roskilde eller omvendt; det var jo godt for det grædende lille barn ikke altid at skulle være sammen med sin forælder. Her blev begået vold mod et barns følelser og en moders instinkter. Af politiske hensyn. Af hensyn til Amdi Petersen, som også nok vidste, hvad der skulle gøres, da barnet viste sig ustyrlig som 5-årig. Da tilbragte Amdi Petersen en måneds tid på en stillehavsø med barnet, hvor han så ville korrekse det. Barnet var jo et lærergruppebarn, som i dette tilfælde blev givet specialbehandling. (Måske var Amdi Petersens prestige som Den Store Pædagog på spil?).

Dette barn har som mange andre såkaldte lærergruppebørn haft store vanskeligheder i sin opvækst.

Dette eksempel som et ud af mange. Det fortæller lidt om baggrunden for pædagogikken på skolerne, som til tider har været endda meget barsk. En massepædagogik, hvor det enkelte barn ikke er blevet opfattet som den ener, det er, men som del af en flok. Makarenko er den nærmeste person, man indenfor tvind-pædagogikken er kommet et pædagogisk forbillede.

Amdi Petersens holdning er over årene ændret til, at han har måttet opgive Børnekurset. I stedet er der så kommet friskolerne, som udover læreres og studerendes børn også tager sig af folks børn i almindelighed. Pædagogikken disse steder bør granskes, også på trods af tilsyneladende succes. Her er børnene jo så unge, at selv det mest underlige vil kunne anerkendes som lov. Men jeg er ikke i tvivl om, at der gennem årene er opstået mange usynlige revner i mange børns sjæle på grund af mangel på differentieret voksenkontakt. Og intet kan for et barn erstatte dets forældre; men den kyniske adskillelse af børn og forældre, der her skete uden egentlig nødvendighed, viser en del om baggrunden for den såkaldte Tvind-pædagogik.

At stifte familie i Lærergruppen er fremdeles ikke velset. En familie udgør jo en enhed, som kan forstyrre den del-og-hersk-magtspolitik, som Amdi Petersen står for, og familiemedlemmer er ikke så mobile som andre. Da Thomas Højmark og Else Sørensen skulle have et barn, blev Thomas (som straf – eller som afskrækkende eksempel?) forflyttet til Hornsjø i Norge. Her opholdt han sig i cirka 6 år og skulle dermed have bevist sin loyalitet, men senere blev han sendt til Nord-Borneo, hvor han nu har opholdt sig vel 3 - 4 år. Jeg har for nylig hørt, at han nu skulle flytte sammen med Else. Deres barn må være 10 - 12 år nu.

Her i 1998 har en af Tvinds udsendinge i Kina, AE, haft foretræde for Amdi Petersen; han havde fundet sig en kinesisk kæreste. Han spurgte om Amdi Petersens tilladelse til at have denne kæreste, men fik afslag. (Man får så håbe, at han i det fjerne Kina kan undgå kontrollen fra Tvind og viderefører sit forhold på trods af Amdis bud).

De få familier, der nu findes i Lærergruppen, har måttet kæmpe en hård kamp for et bevare familien samlet. For øjeblikket findes der vel en 5 – 6 familier blandt skandinaverne i Lærergruppen. Resten af de nok cirka 300 skandinaviske lærergruppemedlemmer lever således fortrinsvist som enlige og ellers i mere eller mindre faste parforhold.

I mange år har der været en eller to læger i Lærergruppen. Gennem et nogle år havde de klinik i Juelsminde. Deres praksis kaldes Kysthospitalet. De har gennem cirka 12 år gennemført sundhedscheck på stort set alle medlemmer af Lærergruppen. De har maskiner i mange-millioner-klassen til scanning af kroppen, til alskens blodprøver osv. Alle data har de på deres computer om hver enkelt person, og disse data har Tvinds ledelse fri adgang til. Her har det ikke været muligt for lægerne at opretholde noget tavshedslofte, hvis de ikke ønskede at komme i åben konflikt med Amdi Petersen. Det ville jo være illoyalt, hvis en af lægerne ikke ville dele sin viden med Ledelsen.

YY beretter således, hvorledes hun under en konsultation hos en af lægerne havde fortalt, at hendes problemer måske skyldtes, at hun nervemæssigt ikke kunne klare livet i Lærergruppen. Dagen efter denne konsultation blev hun stillet til regnskab for sin udtalelse af Amdi Petersen, personligt. Det var en yderst ubehagelig samtale, som YY mener gjorde hende yderligere stor skade. Vi kan ikke bevise det, men mange af os, der nu har forladt Lærergruppen, er af den opfattelse, at Kysthospitalet blev oprettet for i første række at varetage sundheden hos ledelsen. Amdi Petersen kan jo af gode grunde ikke henvende sig til en praktiserende læge, fordi han valgte at gå under jorden og har holdt sig skjult for offentligheden siden 1979. Da Kysthospitalet blev oprettet, gik der et rygte om, at Amdi Petersen havde dårligt hjerte og dårlig ryg. Den læge, der nu er tilbage, hedder Marianne Thomsen. Hvor hun bor, ved ikke mange i Lærergruppen, men hun bor sandsynligvis hos Amdi Petersen.

Tvinds læger har gennem årene agiteret blandt de kvindelige medlemmer af Lærergruppen for, at de skulle lade sig sterilisere. Dette ved jeg fra AF, som fortalte om, hvorledes hun havde følt sig presset af lægerne og Mikala Gottlob. Jeg ved ikke, hvor stor en procentdel af kvinderne, der har fået foretaget indgreb, men jeg gætter på, at den er høj.

Tvind er fattigt.

Siden Tvind startede, er medlemmer af Lærergruppen, skolernes elever osv. blevet indgydt, at det hele tiden gjaldt om at spare, fordi skolen, virksomheden osv. ingen penge havde. Denne følelse af fattigdom blev banket ind i mange af os gamle, da vi i 1977 – 1980 stort set levede af mad fra containere, og vi har gjort meget for, at også nytilkomne skulle få den samme holdning.

Jeg boede i 1977-1978 i Odense. Sammen med tre andre fra Det Nødvendige Seminarium var jeg med til at starte en ny folkeskole, Humlehaveskolen, som vi gerne skulle have trukket så meget som muligt ind i Tvind-regi. Her arrangerede vi loppemarkeder, beboergrupper osv., indtil vi af Amdi Petersen blev bedt om at lave andet arbejde, som kunne føre til mere end et virke i Folkeskolen.

Lønningerne, vi tjente, gik selvfølgelig ind på Lærergruppens bankkonto, og vi levede nu i to år for 1,10 kr. pr. person pr. dag. Dette gjorde vi, fordi Amdi Petersen havde meddelt Lærergruppen, at en sparsommelig livsstil var nødvendig, både for vores sjæl og for den fælles økonomi.

Han fremlagde nu planerne for, hvordan Lærergruppen skulle finde sin føde i de riges affald, nemlig i supermarketers og bageres containere. Så næsten hver nat mellem 23.30 og 02.00 var vi på cykel rundt til Odenses supermarkeder osv., med store kasser bag på cyklerne. Vi fandt mangt et rugbrød og mangan skinke, pølse, okseskank, ost, fisk, banan og appelsin, hvor datomærket viste, at tingene ikke måtte fortæres, - men vi levede af disse ting.

Vi havde mange morsomme oplevelser på disse ture, men jeg ved, at de fleste af os følte det dybt nedværdigende på samme tid. Vi gjorde det i politikens navn, i samklang med alle de nødlidende andre steder på jorden, og i dybeste hemmelighed. – Og på trods af, at Amdi Petersen havde adgang til kæmpestore private og ikke-private midler!

Jeg tror, at dette medvirkede kraftigt til vores fornemmelse af at være noget særligt, være politisk korrekte, være fattige – og til vores fællesskabelige paranoia, som eksisterer den dag i dag.

Ingen kan forlade Lærergruppen. Men hvad så, hvis man alligevel gør det?

Der findes ingen procedurer for, hvad man gør, hvis man gerne vil forlade Lærergruppen. Man forlader simpelthen ikke Lærergruppen, så hvorfor skulle der laves nogen procedure? Dette var i alt fald ikke sket i juli 1998, og jeg tvivler på, at det nogensinde vil ske. At der ikke findes sådanne procedurer betyder jo også, at man som bortrejst medlem ikke får nogensomhelst støtte. Så sent som i juli 1998 forlod AM Nordjyllands Husholdningsskole, og AN forlod efterskolen i Boserup. Det er gruopvækkende endnu en gang at høre beretninger, som ligner dem, man kan høre fra folk, der forlod Lærergruppen i 80'erne, men de pågældende personer må selv træde frem og fortælle deres beretninger, når eller hvis de bliver klar dertil engang. Her er vi nemlig inde på et tabu-emne, som dels skyldes truslerne omtalt ovenfor, og dels skyldes, at mange føler skyld, afmagt og et psykisk kæmpepres, fordi de nu står og måske skal forsvare sig overfor en overmagt, som alle har erfaret var total gennem alle de år, de var medlemmer af Lærergruppen.

Det tog mig lang tid – seks måneder - endelig at få bekræftet fra Poul Jørgensen, at nu var jeg fri af forpligtelser i forholdet til Tvind. Tre gange sendte jeg skriftlig anmodning om denne bekræftelse, to af gangene pr. anbefalet brev, før der endelig kom et svar fra Ellen Møller på Poul Jørgensens vegne. Jeg var så fantastisk heldig at have fundet min gamle veninde fra før Tvind-tiden, som jeg nu bor sammen med, og dette har hjulpet mig kolossalt meget. Men de fleste andre er ikke så heldige som jeg. Jeg har talt med mange af de tidligere lærergruppemedlemmer. Nogle har måttet indlægges på psykiatrisk hospital for at komme over det traume, som det var pludselig at finde ud af sagerens rette sammenhæng, andre er flygtet til udlandet, væk fra enhver, der kunne tænkes at ville overbevise dem om, at de skulle komme tilbage. Jeg håber, LL og HH, MM og NN, KK, EE, OO osv. osv. vil fortælle hver sin personlige beretning.

Jeg selv har haft mange mareridtsnætter. En typisk drøm er den, hvor Amdi Petersen sammen med nogle andre topfolk fra Lærergruppen sidder i stuen på mine forældres gård; - den drøm kan jeg ikke få has på. Og min samleverske, Astrid, har oplevet, hvordan jeg først efter to måneder overhovedet udtalte ordet "Amdi", og hvordan det tog så lang tid for mig at turde begynde at fortælle bare lidt om det psykiske pres, man som lærergruppemedlem er underlagt. Jeg har da også fået telefonopringninger fra Bodil Ross, som ville have mig tilbage til et møde i Grindsted, og et brev med tilbud om at arbejde på Søfartsskolen i Nyborg. Jeg har oplevet at blive smidt ud fra min gamle skole i Frederikshavn, den skole, jeg i højeste grad har været med til at bygge op, og som jeg fik lyst til at se igen, engang jeg for nylig var i Frederikshavn. Jeg har siddet i stuen bag trukne gardiner og låst dør, og med telefonstikket trukket ud. For det, jeg tænker på, er jo blandt andet:

Er jeg et dårligt menneske, fordi jeg forlod kammeraterne?

Kommer de og henter mig?

Hvordan vil de forsøge at få mig tilbage?

Vil jeg blive narret til et møde, hvor der sidder mange, eller hvor Amdi også er til stede?

Hvor skal jeg bo?

Er mit liv i fare?

Hvordan skaffer jeg mig en bolig?

Hvordan skaffer jeg mig et arbejde?

Hvordan kan jeg skjule mig, så de ikke henter mig?

Tør jeg svare igen, hvis de kommer og taler med mig?

Tør jeg tage telefonen?

Tør jeg holde fast i min beslutning om at rejse?

Hvordan vil mine forældre og søskende og andre reagere, når jeg fortæller dem sandheden om Tvind og om, hvordan det er en sekt, når jeg jo har løjet over for dem i så mange år? Vil de overhovedet tro mig nu?

Kommer Skattevæsenet efter mig, fordi jeg eventuelt står med en skattegæld, som Tvind nu ikke vil betale? – (Jeg ved jo intet om mine egne skatteforhold, fordi de er blevet varetaget af andre, på mine vegne).

Hvad har jeg egentlig underskrevet, som Tvind nu kan "komme efter mig" med?

Kan jeg få et arbejde, når folk hører, jeg har været i Tvinds Lærergroupe i så mange år?

Hvem kan jeg opsøge?

Kan jeg stadig finde venner?

Hvad gør jeg med den skamfølelse, jeg har, fordi jeg i fællesskabets navn har nedgjort mine kammerater og løjet for dem om, hvor glad jeg var for det hele??

Hvor er mine venner fra gamle dage?

Er jeg for gammel til at få børn?

Hvilke regler er der vedr. pensioner, fagforeninger, arbejdsløsheds-kasser?

Kan jeg blive anklaget for noget, jeg godt vidste om, for eksempel misbruget af de engelske skoler, gamle historier om forsikringssvindler eller andet?

Er jeg en troværdig person?

Er jeg noget værd på det almindelige arbejdsmarked?

Hvordan bliver jeg en "normal" samfundsborger med "normal" viden om, tiltro til og skepsis over for samfundet?

I enkelte tilfælde er det sket, at en person har forladt Lærerguppen i en slags mindelighed. Tvind forsøger her at opbygge en gruppe af mennesker "bagved". Disse personer er ikke medlemmer af Lærerguppen, men de søges anbragt i bestyrelserne for diverse skoler rundt omkring i landet, og de kan således stadig betragtes som proselytter for Amdi Petersen.

Typisk for disse mennesker er det, at de tænker: "Vi lavede et godt stykke arbejde på Tvind, men det var ikke noget for mig længere. Jeg vil ikke gå imod Tvind, fordi jeg synes, det er min egen skyld, at jeg ikke kunne være der længere. Nu må jeg bare se at få det bedste ud af resten af mit liv".

Forholdet til organisationer. Lobbyvirksomhed.

Fagforeningsmedlemskab har aldrig været tilladt indenfor Lærerguppen, og fagforeninger er altid blevet nedgjort, i alt fald i deres nuværende form, hvor de kun bruges, hvor det passer ind i et spil om økonomi eller lobbyisme. Som Amdi Petersen engang sagde: "SID betyder "sid ned!"

Medlemskab af fagforbund og arbejdsløshedskasser er altså forbudt for lærergruppemedlemmer, hvis man arbejder på arbejdspladser, hvor der ikke er direkte påbud om medlemskab. Det betyder jo, at man som lærergruppemedlem er endnu mere afhængig af Lærergruppen, og ikke på nogen måde kan arbejde sammen med for eksempel et fagforbund.

En anden undtagelse har været i de tilfælde, hvor enkeltpersoner på skolerne af ledelsen (Bodil Ross og andre) er blevet udpeget til at være fagforeningsmedlem, af taktiske grunde.

Politikere bliver brugt, hvor det kan lade sig gøre. Amdi Petersen har i sin tid haft en del kontakt med Ritt Bjerregaard, men Poul Jørgensen har nu gennem mange år haft jobbet som hovedlobbyist. Han ses ofte på Christiansborg, hvor han søger at gøre Tvinds hoser grønne overfor diverse udvalg.

Grethe Bjerregaard, tidligere radikaliseret "plattedame", har været knyttet til Bustrup Efterskole siden skolens start i 1976 eller 1977. En vigtig del af hendes funktion har gennem mange år været at skulle danne bro til Socialdemokratiet og at udnytte sit personlige og gode forhold til politikere, lokalt og i Folketinget, samt til fagforbundene.

På Sjælland køres lobbyvirksomheden til dels af Anni Lundgård, der som forstander af Roskilde Efterskole har gode kontakter med fagforbundene.

Del og Hersk.

Talefrihed findes ikke, fordi ethvert udsagn, der stiller det mindste spørgsmålstejn ved f. eks. Amdi Petersens forslag eller noget principielt, øjeblikkeligt opfattes som illoyalt af de personer, der som sporhunde og igler bider sig fast i enhver forstander og virksomhedsleder, hvis han eller hun ser ud til at afvige fra det rette spor. Her kan jeg som eksempel nævne Lene Jensen fra Lakolk, Lotte Sørensen fra Vamdrup, Bodil Ross, Mikala Gottlob, Elsebeth Jensen.

Folk i de enkelte lærerråd eller virksomheder spilles ud mod hinanden. For eksempel har jeg nogle gange oplevet, hvorledes en af mine bedste venner på skolen i England er blevet indkaldt til et møde med Mikala Gottlob. Her har man talt nedsættende om mig, finder jeg så ud af bagefter, og der er blevet taget kontakt til Bodil Ross og Amdi Petersen for videre drøftelse om mig. Men man får bare ikke selv noget at vide. Man føler kulden, forhånelsen, nedværdigelsen. Man er udenfor, man er ikke god nok. Amdi Petersens styreudvalg er "Del og Hersk", som ivrigt kopieres af hans nærmeste. Et stikkersystem anvendes med stort held til dette ledelsessystem, fordi Amdi Petersen altid har en af sine nærmeste tilknyttet hvert enkelt projekt eller hver enkelt institution.

Kontakt mellem ikke-sammenboende lærergruppemedlemmer indbyrdes foregår stort set ikke, men hvor den forekommer, så sker det via Tvinds ledelse i Grindsted og Vejle. Som eksempel kan jeg fortælle, at en af mine bedste kammerater, Jochen Schaffer, efter lukningen af skolerne i England, blev omfordelt til Brasilien. Tilsyneladende er der ingen, der ved, hvad han egentlig laver. End ikke hans gamle moder kender hans adresse eller vil give den videre. Altså, hemmeligholdelsen af oplysninger går helt ind i venskaber og familier. Man ved blot, at han arbejder med "skovbrug" i Brasilien.

Amdi Petersen styrer overalt.

Det er desværre et faktum, at uanset hvilken skole eller organisation, der eksisterer eller dannes i samarbejde med folk fra Lærergruppen, så styrer Amdi Petersen via lærergruppemedlemmerne alle vigtige beslutninger om institutionen. Uanset hvor meget en bestyrelse f.eks. fra en af de gamle eller nydannede skoler tror om sig selv, at den arbejder uafhængigt af Tvind, så ligger det fast, at Amdi Petersen har kontrol over processerne ved hjælp af lærergruppe-netværket på skolen. Jeg håber, at folk vil forstå dette og tage det til efterretning.

Tro ikke, som rygter har villet vide, at Amdi Petersen er en sky person, der er syg og skrøbelig og har været nødt til stort set at trække sig tilbage. Amdi Petersen styrer stadig fra sit domicil i Grindsted og andre steder, i

Danmark og i udlandet, alt, hvad der foregår af Tvind-aktiviteter. Han vil med et knips med fingrene være i stand til at dirigere sine tropper af lærergruppemedlemmer til at arbejde for dette eller hint, så længe - og hvor i verden - han måtte ønske det.

Hvis ikke dette bliver forstået af den danske offentlighed, vil Tvind i løbet af meget kort tid i rigeligt mål have tilbageerobret, hvad det tabte, da Undervisningsministeriet i 1996 greb ind over for skolerne og fratog dem statstilskud. Allerede nu er fire nye skoler blevet godkendt.

Tvind går bare videre, og noget om skolernes postulerede uafhængighed.

I dag opretter Tvind det ene socialpædagogiske opholdssted efter det andet. Her skal amterne og kommunerne lægge penge i kassen for alvorligt skadede børn, som skal bruges af Tvind til at betale for, at de efterskoler, der har fået frataget deres støtte, kan overleve. Disse steder er farlige for børnene. De er oftest underbemandede og har stort set ukvalificerede folk til at tage sig af børnene eller de unge.

I Fåborg forberedes et prestigeprojekt, hvor Tvind planlægger at anbringe 60 - 100 vanskelige unge. Som erfaren skoleleder finder jeg, at det er vanvid at samle så mange skadede unge på ét sted. Jeg mener, at man højst bør anbringe 7 - 8 vanskelige unge sammen.

Efterskolerne og friskolerne startes stille og roligt op igen. For tiden uden statstilskud. For at forsvare skolerne som værende skoler, har Tvind et samarbejde med et såkaldt tilsynsråd, som består af Bente Hansen, Hardy Hansen, tidligere undervisningsinspektør Jørgen Olsen, Borgmesteren fra Vejle og en direktør fra Lego. Disse mennesker skal fungere som et slags offentlighedens øje, nu, da staten ikke fører nogen form for tilsyn med skolerne. Om de gør sig helt klart, hvilken sammenhæng de opererer indenfor, vil jeg tillade mig at tvivle på. Men jeg tror på, at disse mennesker er velmenende, og at de først og fremmest gør det, fordi de ikke har kunnet acceptere den tvivlsomme Tvindlov. Mon de tror, at skolerne reelt er frie skoler, eller at de reelt arbejder i den retning?

For at kaste lidt lys over dette spørgsmål, har jeg nogle eksempler fra foråret 1998

1. Boserup Efterskole.

Historien er den, at alle elever og lærere på traditionel Tvind-manér havde brugt nogle dage og nætter på at tømme et hotel for møbler. Udgifterne og arbejdskraften blev leveret af Boserup Efterskole. Meningen var, at møblelementet skulle anvendes på en ny skole på Sjælland, som det imidlertid ikke lykkedes at få op at stå. Lærerne på skolen mente nu, at så ville det være rimeligt, om møblerne anvendtes på Boserup Efterskole, som rigeligt havde brug for dem. Men en vis Ruth Sejerøe-Olsen sagde nej. Møblerne henstod nu nogen tid, men pludselig en nat ankom en flok mennesker fra Småskolen i Christianshede (nær Ikast). De fjernede møblerne, fordi skolen i Christianshede næste dag skulle have en inspektion, som måske kunne føre til en tilladelse til skolen til at optage flere elever end hidtil tilladt. Møblerne skulle omgående installeres der, hvilket også skete samme nat. Gad vide, hvilken bestyrelse, der havde godkendt denne aktion? Mon ikke beslutningsgangen burde granskes?

2. Roskilde Friskole.

Forstander Else Sørensen, der er medlem af Lærergruppen, aftalte på et bestyrelsesmøde i foråret 1998 med bestyrelsen, at for at skjule skolens forbindelse med Lærergruppen skulle hun overlade sit job til sin sekretær. Sekretæren havde ganske vist arbejdet på skolen gennem cirka otte år, men havde vel ingen egentlig egen drift til at blive forstander, endsigse kvalifikationer. Men skolen kunne nu fremvise en forstander uden forbindelse med Tvind, og Else Sørensen skulle så fortsat have den faktiske ledelse af skolen. Man vedtog forslaget. Else Sørensen meddelte efter mødet til Bodil Roos, hvordan mødet var gået, og hvad der var blevet bestemt. Amdi Petersen kom til telefonen og råbte rasende, hvad fanden de bildte sig ind? Om Lærergruppen skulle overgive magten over en af skolerne til andre udenfor Lærergruppen? Og om man i Roskilde bildte sig ind, at skolen kunne gøre hvad der passede dem, udenom Det Fælles?

Straks efter, hvilket man bør kunne forvise sig om via skolens protokol, indkaldte Else Sørensen til et nyt bestyrelsesmøde, hvor man blev enige om at lave nævnte vedtagelse om igen, således at Else Sørensen fortsat var forstander.

Jeg tvivler på, at skolens bestyrelse nogensinde fik sagens rette forløb og sammenhæng at vide.

3. Boserup Efterskole.

Bestyrelsen ved denne skole bør vide, hvad Forstander Karen Hesselberg foretager sig under bestyrelsesmøderne i sine hyppige toilet- og kaffepauser. Eller hvad hun laver, når en tilfældig lærer sådan helt tilfældigt bliver nødt til at kalde hende ud fordi der er et problem? - Hun sætter sig med sin mobiltelefon et sted, hvor ingen kan høre hendes samtale, og aftaler slagets gang på mødet med Bodil Ross eller Amdi Petersen. Dette eksempel kan også gælde for bestyrelsesmøderne på en hvilken som helst af de andre såkaldt frie skoler.

Generelle kendetegn ved skolerne.

Af rent taktiske grunde, og tvunget af myndighederne, er antallet af ansatte ved Tvindskolerne langsomt ved at stige. De udefra kommende ansatte bliver kun tolereret, fordi der ikke længere er andre veje. Nu gælder det blot for Lærerguppen om at sidde på de centrale poster, specielt forstanderposten, og det gælder om, at Lærerguppen er i stand til fortsat at have det ledende ord i bestyrelsen. En bestyrelse ved en skole skulle jo gerne lytte til en forstanders eller erfaren lærers udsagn. Bestyrelsen får selvfølgelig ikke noget at høre om, at dette udsagn altid vil være koordineret med, hvad man for eksempel som forstander har aftalt med ledelsen af Lærerguppen/Amdi Petersen.

For Tvindskolerne, og i særdeleshed for Amdi Petersen, drejer skolevirksomheden sig i høj grad om penge. Som nævnt andetsteds har skolerne gennem alle årene været underbemandede. Årsagen har været, at der helst kun har skullet være lærergruppemedlemmer ansat på skolen, så lønningerne udelukkende kunne gå i Lærergruppens kasse. Desuden har meget af det, der er foregået på skolerne gennem årene, kun vanskeligt kunnet tåle at se dagens lys. Argumentationen for den knappe bemanning har udadtil lydt, at det er usundt for unge mennesker at blive opvartet af pædagoger. De unge skal lære at tage fat selv, og de skal føle sig nødvendige.

Men selvom antallet af ansatte ved visse af skolerne er i stigning, så kan det nok nytte at se lidt på historien: I hundredvis af tilfælde har vi kørt i bus med elever i meget længere tidsperioder, end loven tillader. Vi har rejst underbemandede til udlandet med elever, selv fra friskolerne, som i en årrække praktiserede at sende 10 -14-årige børn i grupper af 12-15 elever til Indien med kun én voksen som ledsager. Jeg har selv sejlet og rejst alene eller sammen med en enkelt kollega til udlandet med grupper af lignende størrelse. Tom, som var lærer på Småskolen i Vamdrup, udtalte for et par år siden, at han helt sikkert mente, at når en ny gruppe elever ankommer til skolen, så bør man have dem alene, 24 timer i døgnet, i mindst et halvt år. Det havde han erfaring for var godt. Så vidste eleverne hvad de kunne regne med. Her blev ikke givet forskellige beskeder, linjen var klar.

Et sådant synspunkt lyder tillokkende, og man fristes til at beundre Tom, fordi han kan klare dette. Men man glemmer bare omkostningerne, for hvad med de timer, hvor Tom alligevel skal noget andet end være sammen med sine elever, for eksempel sove? Hvilken magtstruktur vil nu udvikle sig blandt elevgruppen, og til fordel for hvem? Har Tom ikke brug for et andet liv, end det han har sammen med sine elever, for at kunne bibringe dem en sund indstilling til livet?

Og hvordan reagerer Tom, eller for den sags skyld en anden lærer, i situationer, hvor eleverne nat efter nat har holdt ham vågen, fordi de røg hash eller drog på togt til den nærliggende by? Hvad så, når eleverne alligevel gik amok og smadrede en række vinduer eller andet? Var det så sundt for dem at se, at dette også var muligt på skolen?

Jeg selv og mange af mine kolleger har i perioder dag efter dag og i årevis været så udmattede, at vi ikke fungerede, som vi burde, og i vores afmagt har vi ofte mistet besindelsen. Således vil Bo Østergård og en række af lærerne fra Småskolen Lakolk huske adskillige gange, hvor de har været nødt til at slås med eleverne eller bruge magt. Han vil blandt andet kunne huske, da han en nat blev ringet op af en af de andre småskoler, nemlig den, der i sin tid lå ved Lillebælt, og hvor en gruppe af elever og lærere fra skolen, bevæbnet med kæppe og lommelygter, drog den fynske skole til undsætning, jog en af de unge mennesker hen på stationen og bankede ham, fordi han havde opført sig for groft. Og selv har jeg nogle gange i desperat mangel på kvalificerede kolleger følt mig nødsaget til at overmande elever fysisk, fordi det var den eneste udvej, jeg kunne se. Eleverne skulle vi jo beholde på skolen, koste hvad det ville.

Jeg husker fra min tid i England, hvordan vi lærere, for eksempel efter en typisk dag, der var begyndt klokken seks, desperat kunne søge at holde skansen overfor voldelige elever klokken to om natten. Red House School fik alle vinduer smadret en nat, hvor de 75 småskoleelever gik amok, og hvor lærerne var totalt magtesløse. Der er mange lignende eksempler herfra. Og jeg husker for eksempel, hvorledes min forgænger som forstander på skolen i England, Steen Conradsen, ved min ankomst til skolen chokerede mig ved sin meget nedværdigende og magtprægede adfærd overfor eleverne, idet han igen og igen søgte at demonstrere overfor disse 14-16-årige elever, at han var dem fysisk overlegen, ved at lægge dem ned på gulvet, spænde ben for dem, drille dem osv. Denne uværdige og undertrykkende adfærd var selvfølgelig udtryk for afmagt, pædagogisk, menneskeligt og på alle måder, hvilket i høj grad må være udsprunget af den konstante mangel på kolleger, søvn og personligt livsindhold, som de fleste af lærerne ved Tvindskolerne har lidt af og stadig lider af.

Det er min påstand, at der på en del af Tvinds småskoler hersker en magtbalance, som har med fysisk styrke og magt at gøre, og at eleverne derfor i virkeligheden i højere grad rustes til at være øjentjenere end selvstændigt tænkende individer. Inspektører bør i grupper af mindst tre opholde sig på hver af skolerne minimum tre fulde døgn for at opdage, hvorvidt min påstand er sand, for jeg ved jo, at de ellers vil blive ofre for de julelege, som vi på Tvindskolerne gennem årene har lært at lege med inspektører.

Desuden er det min påstand, at eleverne i mange tilfælde i alt for høj grad inddrages i de voksnes sociale liv, fordi de voksne ikke har et selvstændigt socialt liv med for eksempel venner udenfor skolen, som de besøger eller får besøg af. Man kan sige, at eleverne anvendes til at udfylde de voksnes behov for en slags følelsesliv. Jeg ved, at inspektørerne ved min tidligere skole, Winestead Hall i England, var på rette spor, da de postulerede dette i deres rapport, men jeg afviste selvfølgelig dengang deres postulat.

Spørgsmålet for Tvindskolerne er nu, om de formår samtidig at bevare magten på deres skoler og at få nye og velkvalificerede folk ind. Såfremt dette lykkes, vil deres næste mål være, at de nye ansatte bliver medlemmer af Lærergruppen, eller i det mindste lærer at udvise total solidaritet med Tvindskolernes linje og ikke stille noget spørgsmål til denne.

Hvem tager ansvaret for at det går videre?

Kommuner og amter må kunne finde andre mennesker og institutioner til at tage sig af deres vanskelige unge, også selvom Tvind til tider underbyder prismæssigt. Grundlæggende set er de fleste folk på Tvindskolerne undervisningsmæssige amatører, som af Amdi Petersen er blevet indpodet, at de ved at følge "den rette politiske linje" er i stand til at tage sig af alle de problembørn eller voksne med problemer, der skabes af det moderne industrisamfund. Det kan være DAMP-børn, børn med særlige indlæringsvanskeligheder, voldelige børn, psykotiske voksne – hvem som helst. Tvind mener at kunne tage sig af dem alle. Også selvom *meget få* på de enkelte skoler har en relevant faglig uddannelse. Tvind mener at være eksperter i alt. Det er der mange penge i. Roskilde Friskole agiterer for at få DAMP-børn ind på skolen. Har lærerne mon de relevante faglige kvalifikationer og erfaringer? Skolepsykologer, psykiatere, psykologer osv. er af Tvind kun betragtet som

nødvendige onder, og de regnes ikke for noget værd i opdragelsen og uddannelsen af andre. Ejheller har man benyttet sig af folk fra disse faggrupper som konsulenter eller supervisorer.

Men på trods af mangel på relevant uddannelse er der i Tvinds rækker ikke længere mangel på titler. Dette skal man heller ikke lade sig forblænde af; årsagen er, at jo højere titler, jo højere lønninger kan skoler og UFF/Humana tillade sig at betale til det enkelte lærergruppemedlem, dvs. til Tvind.

Hvad vil Tvind egentlig?

Dette spørgsmål stilles af selv folk, der har været endnu tættere på Amdi Petersen end jeg. Sikkert var målet en kinesisk inspireret revolution, da det hele startede sidst i tresserne og i begyndelsen af halvfjerdserne. Amdi Petersen fremtrådte for de fleste af os som en slags revolutionshelt på linje med Formand Mao, Fidel Castro, Che Guevara og andre.

Det er muligt, at Amdi Petersen stadig ser muligheder for at forandre samfundsstrukturen drastisk. Enhver ved jo, at hans sympatier på overfladen så absolut er socialistiske, og mange af os husker, da hans udsending Bodil Ross kom hjem fra Campuchea og meddelte os, hvor fantastiske De Røde Khmer'er var. Nogle af os husker også den storslåede fødselsdag, som Amdi Petersen ved hjælp af Michael Norling afholdt for Kim il Sung i Sportshallen på Tvind. Og vi kender til Amdi Petersens kontakter i det sydlige Afrika.

Men hvad er hans planer? Er han i virkeligheden blot en moderne kapitalist, der til sidst sidder med sin lille skare af nært tilknyttede og råder over milliarderne? Vi ved det ikke. Min formodning – og den deler jeg med mange af de ca. 700 tidligere medlemmer af Lærergruppen - er, at Amdi Petersen vil have MAGT og mere MAGT.

Gennem de seneste to år har der været tilbageslag for Tvind i Danmark. Men, som Amdi Petersen selv udtalte efter lovindgrebet i 1996, så var dette blot at betragte som en parentes i historien, og han sagde: "Nu vil statsmagten komme til at erfare, at den har kastet en boomerang, som vil vende tilbage i form af dobbelt så mange skoler som hidtil her i landet". Dette er ved at ske nu, desværre med mange velmenende menneskers hjælp. Disse mennesker tror, at det, de gør, blot er at hjælpe nogle unge mennesker til en uddannelse eller en bedre opdragelse. De har ikke mulighed for at gennemskue, at de er med til at manifestere og udbygge Amdi Petersens despotiske magt. De kan jo ikke vide, at hver eneste ny skole, der bliver sat i gang, hvor Lærergruppen blot er det mindste involveret, enten via personer eller kaution eller lån, vil være endnu et sejrstegn for Amdi Petersen. Det vil befæste hans magt, og det vil blive brugt overfor tvivlere til at lade dem forstå, at vel har dette noget med "det gamle Tvind" at gøre, men se, de folk er da gode nok, og ham Amdi Petersen, han er nok slet ikke så ringe endda!

Til søs.

Efter jeg havde forladt Lærergruppen og var flyttet til Danmark i dette forår 1998, tog jeg ud at fiske med en kutter fra Hvide Sande for at tjene lidt penge.

Vi stod til søs om aftenen, en gang i marts måned, og efter at vi var stået ud af havnen, gik jeg op på broen for at tale med skipperen, Jørgen. Jeg spurgte så Jørgen, som jeg på det tidspunkt ikke havde fortalt om min fortid i Tvind, hvor vi skulle hen på dette togt. "- Jaeh, a trowr vi sejler nier te Æ Twindskiw". "Tvindskibet!", sagde jeg; "- du mener Activ?"

Ja, det var Activ.

Jørgen fortalte så, at han på sit computersystem, ligesom så mange andre fiskere, havde plottet dette vrag ind, og fortalte videre, at det er godt at sænke garnene helt ned i vragene, for her går torskene. Han sagde så, som svar på mine spørgsmål om dette skib og de otte af mine kammerater, som druknede med skibet 1.februar 1983: "Jaeh, de bløw jo jawwet ud i 'et". Jørgen fortalte nu, at alle fiskere vidste, at sådan havde det forholdt sig: De var blevet jaget ud på søen. Endnu en gang forstærkedes den mistanke, som jeg og nogle andre havde haft siden 1983, nemlig at besætningen, hvoraf alle var lærergruppemedlemmer, var blevet beordret hjem til Danmark, ud i februar-orkanen, fra England og over Kanalen, af Amdi Petersen.

Gennem martsnatten stævnedes vi nu på fiskekutteren mod Holland for at starte fiskeriet i vraget, og jeg kombinerede oplysningen fra Jørgen med det, jeg et par år forinden var blevet fortalt af en engelsk styrmand, som jeg havde haft ansat i England til at sejle med eleverne på min skoles skibe. Denne mand, Francis Noel-Hudson, havde fortalt mig om, at han i 1983 i en sydengelsk havn havde hjulpet besætningen på Activ. Han beskrev, hvordan gæster var meget velkomne om bord på skibet, og at kutymen var, at man lagde 50 pence under koppen, før man gik, fordi skibet var uden penge. Han kendte personligt, og nævnte ved navn, nogle af mine venner fra dengang: Helle Bay, Henrik Rønne, Jørgen Brundse. Og han sagde, at de var fine mennesker og meget venlige. Det var almindeligt anerkendt, at kaptajnen, Jørgen Brundse, aldrig ville tage nogen chancer. Han var sikker og erfaren.

Francis var så kommet ned på havnen en morgen for at gå ombord på skibet igen, men skibet var stået til søs. Francis undrede sig meget over, hvorfor besætningen var sejlet uden at sige farvel, specielt i det vejr. Enhver vidste jo, at i februar kan Kanalen være dødsens farlig, endog for meget større skibe end Activ, og vejrmeldingen var dårlig.

Jeg mener, at den magt, Amdi Petersen har over lærergruppemedlemmer, var årsagen til, at de otte mennesker døde. Jeg ville gerne, om det via udskrifter af VHF radiokommunikation med mere kunne bevises. Men telefonsamtaler fra land mellem besætningen og Amdi Petersen er der vel ingen, der har hørt. Imidlertid er jeg selv sikker på, at det er foregået som beskrevet her. De blev presset ud i døden. Jeg er sikker på, at der i Lærergruppen i dag findes personer, som ved mere, men dem er der ingen, der får til at tale, før (måske) den dag, hvor de forlader Lærergruppen. Hans Jørgen Lausten, tidligere Nyborg Søfartsskole, nu sælger i Rusland, ved for eksempel nok noget, og Kirsten Larsen gør helt sikkert.

Sin egen statsmand.

Amdi Petersen er sin egen statsmand, som fører sin egen udenrigspolitik, og som via sit diplomati i selvskabte og ofte store organisationer befæster og udvikler sin magt, helt op på statslederniveau, i næsten alle stater i det sydlige Afrika. Han driver politik i stor målestok. Ikke blot med nogle få millioner indsamlede kroner fra diverse tøjcontainere, men nu med milliarder bl.a. via olieselskaber, som for at få koncessioner i disse fattige lande til gengæld skal støtte et eller andet velgørende projekt. (Tvind er gået via det danske olieselskab Metax til det

angolanske olieselskab CONOCO, fordi Rikke Viholm, hvis fader startede Metax, også er lærergruppemedlem og desuden leder/direktør for ulandsarbejdet i det sydlige Afrika). Tvinds ulandsorganisation står parat til at modtage pengene og sætte projekter i værk.

I Sydamerika ejes jordområder på størrelse med Fyn, og måske tilsammen større end Danmark. Områderne ledes af lærergruppemedlemmer, som via en landsledelse styres af Amdi Petersen. Projekter i disse regioner skabes i alle tilfælde af eller i samråd med Amdi Petersen, og føres ud i livet af lærergruppelederne i de enkelte lande. Kommunikationen mellem ledelsen og de udsendte folk foregår via hyppige flyrejser og over Internettet, selvfølgelig med al elektronisk kommunikation krypteret ved hjælp af PGP (Pretty Good Privacy). Disse projekter kan på overfladen se gode nok ud, men Tvind-ideologien bliver spredt, og lederne i virksomhederne i de afrikanske lande søges af al kraft gjort til medlemmer af Lærergruppen. Selvkært styrer Amdi Petersen også denne del af udviklingen.

Et projekt, som Amdi Petersen lagde frem for os i Lærergruppen for to år siden, var opførelse af en bygning i Zimbabwe. Amdi Petersen meddelte os, at dette bygningsværk skulle være "så stort, at det kan ses fra Månen med det blotte øje". Det skulle stå som "et vidnesbyrd om det flotte arbejde, Lærergruppen udfører i Afrika". (Citat Amdi Petersen, efter min hukommelse). Jeg har for nylig hørt, at byggeriet nu skulle være delvist fuldført, med besøg af Præsident Robert Mugabe. Jeg kan ikke få et storhedsvanvid som dette byggeri til at harmonere med ønsket om en verden med retfærdighed.

Et såkaldt charter vedrørende arbejdet i det sydlige Afrika er skrevet af Amdi Petersen. Initiativet til bygningsværket er taget af Amdi Petersen. Bygningsværket er ikke ulandshjælp, men et nyt våben i Amdi Petersens stræben efter magt og herredømme. Til støtte for Tvinds pragt er i øvrigt arkitekten Jan Utzon for nylig blevet lejet af Tvind til fuldtids at lave tegninger til Tvinds nye projekter, blandt andet dette.

Også de kæmpestore farm-projekter i Sydamerika, handelen i Kina, Rusland osv., styres på lignende måde. Forskellen er dog her, at profitten går direkte ind på Tvinds bankkonti, og at man ikke foregiver at lave ulandshjælp; så vidt jeg ved, er disse projekter finansieret via den opsparing, lærergruppemedlemmerne har lavet via deres private indbetalinger. Andre indtægter kan for eksempel også komme fra lærergruppemedlem Hans Jørgen Lausten, som i alt fald har været slagteriet Tulips mand i Moskva. Ligeledes fra Karsten Sørensen og Simon Lichtenberg i Peking, hvor de fungerer som handelsmænd med hoteldrift, salg af danske møbler og handel med alskens produkter. Det har gennem et par år været en morsomhed i Lærergruppen at tale om, at Karsten Sørensen også excellerede i bordeldrift i Peking, men jeg kan være i tvivl om, hvorvidt det bare er en morsomhed.

Men muligheden for fortsatte indtægter fra for eksempel indsamlinger i Europa og USA, foreligger selvfølgelig. For eksempel foregår der en tvivlsom trafik med det tøj, der samles ind til UFF/Humana i Europa: En del af tøjet sælges i butikkerne, og en del af pengene og en del af tøjet går til de projekter og lande, som der oplyses om. Men langt størsteparten af tøjet kan ikke sælges i de luksusbutikker, der nu er oprettet i København og Hamborg osv., og enorme mængder bliver ikke sendt af sted til noget land i Den 3. Verden. I stedet sælges alt dette tøj en gros til private firmaer, der så igen sælger tøjet videre til egen profit. Disse firmaer ejes typisk af Tvind-organisationer, og pengene, der her kommer ind, bruges som Amdi Petersen har bestemt og er helt uden nogen form for offentlig kontrol.

I Østeuropa sælges hvert år tusindvis af tons tøj, som er indsamlet via Humana/UFF. Storsælgeren i Østeuropa er den tidligere økonomiminister Isi Foighels søn, Allan Foighel, som i sin Gibraltar-registrerede nye Jaguar kører rundt og sælger kludene. Under sig har han så diverse landsledere, for eksempel i Rumænien og i Polen. Disse ledere lever et liv, et *jet-set-life*, som efterhånden må lignedes med diplomaters. De kører i deres store Mercedes'er til sportsklubben eller til lufthavnen, og de lokales behandling af dem er fyrstelig, for man ved jo nok, at her er der tale om personer med penge i ryggen. I al deres ensomme majestæter udgør nogle af disse personer tilsyneladende en ny overklasse indenfor den ellers så fattige "Lærergruppe".

Amdi Petersen skriver digte og charters med hyldest til NGO, Non Governmental Organisations. Han hylder NGO'en, som er det private menneske, som via egen indsats hjælper andre og nødlidende mennesker, i kontrast til den statslige og ikke-personlige nødhjælp. Han foregiver at være sammen med de undertrykte her

på jord, at være en NGO, der kommer nødstedte medmennesker til hjælp på et nært og mellemmenneskeligt niveau og ikke som et statsapparat, der mekanisk yder hjælp ved at bruge folks skattepenge. Al denne snakken og skriven om NGO er bevidst forvrængning og misbrug af begrebet fra Amdi Petersens side. I virkeligheden opbygger han jo netop et eget statsapparat med store biler, luksurvillaer, pralende bygningsværker, luksusskibe, tusinder af flyrejser til landsledere, direktører, sig selv osv. Amdi Petersen opbygger og støtter det samfund, han tydeligvis selv ønsker at skabe. Og der er jo ikke tale om, at ulandsprojekterne i Humana-regi bliver styret af eller overdraget til de lokale mennesker og samfund, de angiveligt skulle hjælpe. Nej! I stedet vil statutter, pantebreve osv. vise, at hvert som et af projekterne helt og aldeles er underlagt lærergruppens styring, på samme måde som skolerne i Danmark og i England er det, og alt bliver drevet i samme tvind-ånd, som vi er mange under disse himmelstrøg, der har måttet lide under gennem snart 30 år. Amdi Petersen har ledelsen af det hele.

Med beskæmmelse må jeg indrømme, at jeg en gang var stolt af, at det forholdt sig således. Men i dag tænker jeg med frygt på, hvad det betyder, at Tvind, via Ulandshjælp fra Folk til Folk, Humana og andre organisationer, i dag **underviser mere end 20.000 mennesker, specielt i det sydlige Afrika, og at Lærerguppen praler med i dag at styre 75% af undervisningssystemet i Mocambique.**

I Malaysia (Borneo) har Tvind gennem nogle år fældet regnskov. Så vidt jeg ved, foregår det nu på Nord-Borneo og i Sydamerika, sandsynligvis i Brasilien, men når jeg ikke kan præcisere det sidstnævnte sted nærmere, så skyldes det, at Lærerguppen er celle-opdelt. Det vil sige, at såfremt et lærergruppemedlem forflyttes til for eksempel Kina eller Rusland, så ved andre lærergruppemedlemmer, ja selv gamle og nære venner, ikke, hvor disse folk befinder sig. (Lærergruppemedlemmer kan ikke længere anmode om at blive "omfordelt" til bl.a. Sydamerika. De kan kun udpeges af Amdi Petersen). Således er for eksempel AG, gennem mange år samlevende med en af efterskoleforstanderne, AH, blevet "omfordelt" til Sydamerika. Om han og AH nogensinde mødes igen som par er nok tvivlsomt.

Som mangeårigt medlem af Lærerguppen kender jeg altså ikke økonomien, den såkaldte "fælles" økonomi. Ligesom jeg formoder det gælder for næsten samtlige lærergruppemedlemmer, har jeg igennem 18 år ikke set noget regnskab for nogen af alle de penge, vi har lagt i kassen: Lønninger, arv, osv., i tillid til, at pengene helt sikkert blev anvendt til gode formål.

Den eneste person med adgang til de opsparede midler er Amdi Petersen. Tillidsforholdet vender kun én vej; Amdi Petersen har åbenbart ikke så megen tillid til Lærerguppen, at han vil informere dem om eller rådføre sig med dem om alle de penge, de med livet som indsats har været med til at skrabe sammen; men til gengæld forventes lærergruppemedlemmerne at have grænseløs tillid til deres leder. Amdi Petersen er den i Lærerguppen, der har mindst ansvar. Han skriver aldrig under på noget stykke papir, han hæfter ikke for noget pantebrev, han kan ikke i noget forhold drages officielt til ansvar af myndigheder eller lærergruppemedlemmer. I stedet hænger lærergruppemedlemmerne, som har opnået en vis "tillid" fra ledelsens side, på bygninger osv., som de skattemæssigt og afdragsmæssigt kan hænges op på, hvis de forlader Lærerguppen, og de har skrevet under på, at de ikke kan stille fordring på nogen af disse værdier, nogensinde, selvom mange afgående lærergruppemedlemmer har måttet slås med en økonomi på sultegrænsen, fordi man som afgående lærergruppemedlem mister al personlig ejendom, bortset måske fra en enkelt cykel, radio og egne klæder. Men man kan blive klynget op og afkrævet betaling på pantebreve, evt. vedrørende et af de domiciler, Amdi Petersen og hans nærmeste bebor. HAN kan ikke stilles til ansvar og afkræves betaling på noget pantebrev. Et tidligere lærergruppemedlem, som har knoklet med at opbygge Juelsminde Efterskole, har som sin største drøm, at Amdi Petersen fra nu af og ind i evigheden kunne blive sat til at tage det job, hun har stået med nat efter nat, år efter år, nemlig opvasken i det store institutionskøkken på Juelsminde Efterskole. Dette lønlige håb kommer næppe til at ske fyldest, men vreden blandt tidligere lærergruppemedlemmer er stor.

Man undres nogen gange over, hvorfor visse lærergruppemedlemmer fortsætter deres arbejde, når man betænker de ufrie vilkår, de bydes at leve på af Lederen. Men her er det værd at huske på, at mange af "de gamle" i Lærerguppen har underskrevet på og hæfter personligt for de utroligste ting. Hvis der blev gjort krav

mod dem fra Lærergruppens side, ville de kunne opgive alt håb om en tålelig personlig økonomi nogensinde i deres liv. Gad vide, hvad for eksempel en person som Poul Jørgensen hæfter for? Bodil Ross?

Er der en mulighed for, at eftersom tallet af lærergruppemedlemmer falder og formuen stiger, så vil Amdi Petersen til sidst med kun en lille håndplukket flok folk af absolut og grænseløs loyalitet overfor ham have rådighed over milliarderne, og at det i virkeligheden bekommer ham ret vel, at antallet af ældre lærergruppemedlemmer med mulighed for indflydelse falder?

Taktik og strategi - og Miami.

De fleste af de oplysninger, jeg har om Tvind/Lærergruppen, og om planer for fremtiden, er nu mere end et halvt år gamle. Amdi Petersen er dygtig til at opsnappe, hvornår det er nødvendigt at dreje skuden lidt, og det kan derfor være, at en del af min viden allerede er antikveret. Lærergruppen kan manøvrere utroligt hurtigt, hurtigere end de fleste andre organisationer, fordi den styres diktatorisk, og fordi den har så mange hengivne medlemmer. Min påstand er, at uanset hvilke planer Amdi Petersen ændrer, uanset hvor mange mennesker man nu ansætter på de nye skoler, eller hvor meget man nedsætter skolernes betalinger til Fælleseje og andet, så kan man være helt sikker på, at Amdi Petersen ikke opgiver én tomme af vundet land.

At nyoprettede eller gamle skoler ser ud til at fungere rimeligt, er heller ikke nok, fordi Tvind-ideologien og hele sekt-fænomenet lurer under overfladen og styrer selv det nok så tilforladeligt snakkende lærergruppemedlem, andre folk møder, og fordi alle ansatte og alle elever af Tvind anses for at være lovligt bytte, dvs. potentielt kommende medlemmer af Lærergruppen.

Det kan meget vel være, at "Tvind" på overfladen forandrer sig, men magtstrukturen vil efter min bedste overbevisning i bund og grund altid forblive den samme.

Indblik i del af en (paranoid?) beslutningsproces. Miami:

(Nedenstående oplysninger om rejsen til og mødet i Miami har jeg fra et for nylig fratrådt lærergruppemedlem, EB, som er blevet betroet dem af en af de nedennævnte forstandere, som jeg her vil benævne ved pseudonymet AL):

I julen 1997 var nogle lærergruppemedlemmer inviteret til at holde "ferie" i Miami. I Miami findes en del bygninger, som tilhører Tvind, og som besøgende får man at se, hvad der findes passende i forhold til ens status i Lærergruppen. (Som inviteret og med rejsen betalt af Lærergruppen er man i forvejen vurderet som et sikkert nok kort for Amdi Petersen). Således var bl.a. Børge Mors (DIE Nebbegaard), Anni Lundgaard (Roskilde Efterskole), Gerda Tranberg (Nordjyllands Husholdningsskole), Karen Hesselberg (Boserup Efterskole), Else Sørensen (Roskilde Friskole), og René Schultz (Juelsminde Efterskole) af Amdi Petersen inviteret til et møde i Miami.

Mødet fandt sted i en af Tvinds ejendomme i Miami, den kæmpemæssige tre-etagers bygning med grundflade som en sportsplads og med tennisbaner på taget, og med møblement bestående af bl.a. silkebetrukne stole overalt. Her præsiderede Anne Hansen med sin lille hund i de imponerende lokaler. En del er kontorlokaler, hvorfra indtægter fra for eksempel firmaet på Jersey* styres. Bygningen bruges også til at styre regnskaberne fra virksomhederne i Sydamerika. Samt altså til Amdi Petersens specielle mødevirksomhed.

(*Argyll Smith, som bl.a. ejer de engelske skoler og skibe. Jersey er bare en dækadresse for firmaet, som lærergruppemedlemmerne Anne Hansen og Kirsten Fuglsbjerg på Amdi Petersens vegne bestyrer. I forbindelse med Argyll Smith's virksomhed i England arbejder Kirsten Fuglsbjerg under dæknavnet Christine Pipp, hvilket skal tjene til sløring af forbindelsen mellem Argyll Smith og Tvind).

I Miami fremlagde Amdi Petersen så for de ovennævnte personer en plan for, hvordan de næste 25 år skulle organiseres. Han havde nu opdelt verden i forskellige områder, hvor uddannelsessystemerne hvert sted skulle styres af én af de ovennævnte personer. Disse skulle nu hver for sig forpligte sig til, at de i de kommende år fik gjort klar til afgang. Det ville betyde, at de skulle sørge for at få knyttet en person til sig, som kunne overtage skolevirksomheden efter dem, og at de i øvrigt var klar til ikke at se ret meget af Danmark mere. Børge Mors havde den indvending, at han havde familie med små børn, og at han derfor ikke mente, at han kunne deltage i planen. Men efter almindeligt lærergruppepres og Amdi Petersens gode bistand lykkedes det at få Børge Mors overtalt.

S/S "Butterfly mcQueen".

Sidst i 1980'erne var mange lærergruppemedlemmer i weekenderne beskæftiget med at deltage i færdiggørelsen af et pragtskib, som Lærergruppen havde overtaget ved købet af Fænø Yachtværft ved Kolding. Efter at skibets skrog var færdiggjort, blev skibet trukket til Lübeck, hvor Lærergruppen "i fred" kunne fortsætte apteringen og rigningen af det tremastede fartøj. Dette skib er verdens største glasfiberfartøj, og efter Amdi Petersens udsagn skulle skibet sættes til salg, så det kunne indbringe penge til Lærergruppen. Det blev nu udstyret med et kompliceret computerstyret manøvreudstyr, således bygget op, at alle sejl automatisk til hver en tid ville blive justeret optimalt i forhold til vindens hastighed og den satte kurs. Træarbejdet blev lavet i de dyreste træsorter, og alt var vild luksus. For eksempel er armaturet i kabys, baderum osv. guldbelagt. Skibet har kostet Lærergruppen cirka 50 mio. kroner at bygge og har kostet os megen sved og mange tårer i situationer, hvor vi meget hellere skulle have været hjemme på vore skoler i stedet eller have holdt fri. Men underligt nok, så er skibet altså ikke solgt endnu, 10 år efter færdiggørelsen. I stedet anvendes det af Amdi Petersen til at imponere særligt indbudte og til egen fornøjelse, idet det maritime jo altid har haft hans specielle interesse. Skibet passes stadig af "Johannes fra Møllen".

Afrunding.

Mit sigte med dette notat har jeg ovenfor redegjort for – at formidle til den danske offentlighed, at Tvind / Lærergruppen skal anskues som en sekt. Jeg håber, at mine ord har illustreret min påstand. Jeg håber også, at myndigheder og politikere vil turde tage min anskuelse af Tvind til sig og begynde at undersøge Tvinds skolevirksomhed og pædagogiske virke i øvrigt, under denne synsvinkel.

Flere af de frafaldne lærergruppemedlemmer, som jeg under pseudonym henviser til i notatet, er parate til at bekræfte mine ord og at udbygge dem med personlige beretninger, hvis dette bliver nødvendigt af hensyn til notatets troværdighed. Selv er jeg naturligvis også parat til at uddybe mit notat i en personlig samtale.

Steen Thomsen.

Bilag:

1. Personlig baggrund.
2. Den engelske pengemaskine.
3. Tillæg.

Bilag 1: Personlig baggrund. Kort gennemgang af de engelske skolars historie.

Jeg har selv en fortid med Tvind som går fra 1972 til 1998, hvoraf jeg i årene 1977 - januar 1998 var medlem af Lærergruppen. Jeg deltog på Det Nødvendige Seminarium fra 1972 til 1976, var lærer i Folkeskolen 1976 - 1979, lærer ved Firemøller Efterskole i Frederikshavn 1979 - 1980, forstander for samme skole 1980 - 1991, og forstander for The Small School at Winestead Hall i England 1991 - 1998. Denne småskole havde et elevtal på mellem 20 og 40. Antallet af ansatte lå imellem 18 og 50. Skolen blev, ligesom søsterskolen i England, nedlagt af de engelske myndigheder pr. 8. 1. 1998, fordi det gennem lang tid havde været klart for disse myndigheder, at Tvind udførte penge fra den velgørende organisation, som drev skolen. Således blev der af de to skoler i England betalt alt for store skibslejer og bygningslejer til et Tvind-firma kaldet Argyll Smith, Jersey. Da Tvind ikke ville vedgå og ikke ville ændre disse forhold, var resultatet i sidste ende, at skolen blev lukket. Det samme skete altså også for søsterskolen, The Small School at Red House, i Norwich.

Tilsammen stod nu 100 ansatte med deres familier uden arbejde, og 80 børn stod uden skole eller hjem. Havde Amdi Petersen i stedet valgt at overgive ejerskabet af skoler og skibe til skolerne selv, så ville skolerne have kunnet eksistere i dag. Tvind har tjent mindst 100 mio. kr. på den velgørende organisation i England, The Small School at Red House Ltd. siden 1984. Disse penge er gået ind på Tvinds bankkonti i stedet for at blive brugt på passende vis i England, for eksempel til ordentligt undervisningsudstyr, varmeanlæg, ansættelse af tilstrækkeligt personale osv. Bodil Ross Sørensen udtalte en gang på et møde i Grindsted med stolthed, at "skolerne i England er de rene pengemaskiner". Jeg selv blev sidste år sat på plads af Bodil Ross og Mikala Gottlob, da jeg under Bodil Ross' besøg i England anfægtede de uhyrlige skibslejer, fordi det var svært for mig at forsvare disse lejer overfor den bestyrelse, der nu var kommet (og hvorfra alle Tvind-folk var blevet afsat). (Mikala Gottlob var fra 1990 og til hun blev fyret i 1996 af Charity Commission/Coopers & Lybrand, såkaldt school advisor, hvilket dækkede over, at hun fungerede som mellemløddet mellem Amdi Petersen og de to engelske skoler).

Sagen i sin enkelthed er altså, at Amdi Petersen hellere så skolerne i England lukket end at han ville give magten over skolerne fra sig, så de kunne have overlevet. De menneskelige ofre i den forbindelse var ikke vigtige. Amdi Petersens fortsatte magt var vigtigst.

Vedrørende begrebet "pengemaskine", så modtog Lærergruppen desuden fra de engelske "lærergruppelærere"s løn, fra 1984 - 1998 et (anslået) beløb på mindst 26 mio. kroner netto. Jeg vil i Bilag 2 forklare, hvorfor man kunne kalde skolerne for pengemaskiner:

Tallene i Bilag 2 er baseret på mine erindringer. Tallene er ikke fuldstændigt præcise, men nogle få millioner fra eller til vil stadig vise et klart billede af, at Tvind har udbyttet skolerne i England.

Udover disse beløb har skolerne med mange hundrede tusinde kroner finansieret dele af udgifterne til Hornsø Høifjellshotel i Norge, Tvinds julekoncert- og kunstvirksomhed, for eksempel Kunstcenteret i Dronninglund. Beløbene, der blev betalt til disse steder, oversteg langt, hvad skolerne fik til gengæld for pengene. Skibet "Spirit of Winestead" er nu lejet af en ny "småskole", Søgårdhus, som for nylig er blevet godkendt, og som ligger lige syd for Åbenrå, og vedr. "Return of Marco Polo", så er det meningen, at dette fartøj skal indgå i Tvinds nye prestigeprojekt i Fåborg. (Jeg har ad omveje hørt, at Tvind er opmærksomme på den offentlige opmærksomhed vedr. skibslejer, så jeg går ud fra, at skibene udlejes til rimeligere priser, end hvad der var tilfældet i England).

Bilag 2: Den engelske pengemaskine.

Indtægter til Tvind fra skibe og bygninger lejet af de to engelske småskoler.

Skibene blev sat op til højere standard gennem lejeperioden end ved start af lejemålet, og udgifterne blev betalt af skolens øvrige kasser, altså ikke af Tvind.

"Return of Marco Polo", 3-mastet skonnert. Erhvervet af Tvind i 1984 for ca.4 mio.kr.

Handelsværdi 1998	12 mio. kroner
Lejet af skolerne i England perioden	1994-1998.
Årlig lejeindtægt til Tvind	2.5 mio. kroner
Indtægt til Tvind, hele perioden	10 mio. kroner.

"Spirit of Winestead", brigantine. Erhvervet af Tvind i 1981 for 1 mio. kroner.

Handelsværdi 1998	5 mio. kroner
Lejet af skolerne i England perioden	1989-1998.
Årlig lejeindtægt til Tvind	2.5 mio.
Indtægt til Tvind, hele perioden	20 mio. kroner.

"Red House Lugger", 37' motorsejler. Erhvervet af Tvind i 1986 for 1 mio. kroner.

Handelsværdi 1998	0.4 mio. kroner
Lejet af skolerne i England fra	1988-1998.
Årlig lejeindtægt til Tvind	1.5 mio. kroner
Indtægt til Tvind, hele perioden	13 mio. kroner

"Winestead Viking", 47' motorsejler. Erhvervet af Tvind i 1984 for 1.4 mio. kroner.

Handelsværdi 1998	0.6 mio. kroner.
Lejet af skolerne i England fra	1991-1998.
Årlig lejeindtægt	2.2 mio. kroner
Indtægt til Tvind, hele perioden	12 mio. kroner

Bygninger, The Small School at Red House, Norfolk.

Lejet af skolerne i England fra	1984 - 1998.
Købspris 1984	1.5 mio. kroner.

Jeg husker ikke det nøjagtige lejemål, men det har været mindst 4 mio. kroner pr. år. Det skal bemærkes, at bygningerne er blevet forbedret for mange mio. kr. gennem årene, ud af skolens andre kasser. Lavt anslået:
Nettoindtægt til Tvind fra Red House 50 mio. kroner

Bygninger, The Small School at Winestead Hall, East Riding of Yorkshire.

Lejet af skolerne i England fra	1989 - 1998.
Købspris 1989	12 mio. kroner.
Lejemålet har været lidt mindre end for Red House. anslået cirka 3 mio. pr. år.	
Nettoindtægt til Tvind fra Winestead	24 mio. kroner.

Indtægter til Tvind fra England 1984-1998:

Samlede indtægter til Tvind fra bygninger og skibene i årene 1984 - 1998
Indtægter fra lærergruppens lønninger i England, minimum

129 mio.kr.
26 mio.kr.

Bilag 3.

Tillæg.

1. Sejlads med elever.

Activs forlis er ikke det eneste i tvind-regi. Udover Activ er et andet stort sejlskib forlist, og dette forlis mener jeg ikke kom til pressens kendskab.

Småskolerne, der jo arbejder med hårdt belastede unge, sejlede i 1981 eller 1982 med sejlskibet Lillebjørn til Mellemamerika. Lillebjørn var et tidligere dansk fyrskib på 155 fod, og det gik på grund nær Panama. Skibet blev slået i stykker på klipperne, og elever, lærere og besætning reddede sig i land på en nærliggende ø, beboet af indianere.

Denne katastrofe klarede Amdi Petersen ved omgående at købe en 117 fod brigantine ved navn Christian Bach, som tilfældigvis stod til salg i Latinamerika på det tidspunkt. Prisen var 1 mio. danske kroner. Christian Bach blev nu døbt Lillebjørn, og det vil så sige, at eleverne sejlede fra Danmark med Lillebjørn og kom tilbage til Danmark med Lillebjørn, som altså nu var forvandlet til en kortere brigantine.

2.

Eksempler på psykisk pres: 1.

Nævnte Lillebjørn var senere på sejlads med elever fra Panama i retning af Galapagosøerne. En af lærerne ombord, Benny Jørgensen, har fortalt mig, hvorledes han i fjorten dage drev rundt med motorstop på Stillehavet med en gruppe voldelige elever, som lærere og besætning ikke kunne styre. Blandt andet forsøgte eleverne at fælde masten med brandøksen, og stadigvæk kan man på fordækket se en udhulning i dækket, der stammer fra en brand, eleverne fik påsat.

Skibet havde i de fjorten dage ingen maskiner, der virkede, og strømmen forsvandt, så der var overhovedet ingen kontakt med land.

Denne hændelse er der end ikke ret mange fra Lærergruppen, der kender. Den blev holdt dybt hemmelig. Ovennævnte Benny Jørgensens daværende kæreste, Helle Bay, var en af de otte, der senere i 1985 druknede fra Activ. Han fik meddelelsen, medens jeg sammen med ham var på rejse med elever i Algeriet, og han talte ikke med nogen derom, udover en samtale, han havde med, så vidt jeg husker, Bodil Ross, som var den, der var blevet sat til at overgive os meddelelsen om det sunkne skib. Benny havde jo nok at gøre med alle de vanskelige elever, vi havde med til Nordafrika.

Eksempler på psykisk pres: 2.

Under vores rejser med skolerne til Marokko var elever og lærere ofte udsat for yderst vanskelige oplevelser. Eleverne røg meget hash, og underbemandede som vi var, kunne vi ofte slet ikke styre begivenhedernes gang. Jeg blev en gang overfaldet på en mark nær Tetuan, hvor min skole mødtes med de andre skoler, og hvor eleverne blev samlet i rejsegrupper på tværs af skolerne. Skolerne fik uddelt penge af Anni Lundgård, som sparsomt til hver skole uddelte penge i forhold til, hvor mange hver af os havde i bussen, vi kørte med. En stor elev trak mig bagover med en kæp mod min strube, samtidig med at to andre angreb mig forfra. De sparkede mig i hovedet, medens jeg lå på jorden, og forsøgte at stjæle pengene fra mig. Jeg rullede ind under min bus, ud på den anden side, og undslap. Jeg fik mig manøvreret til rattet og kørte nu mod vores fjerne mål i det sydøstlige Marokko. Jeg var alene voksen med 25 elever på denne rejse, med brækket næse. Men hjælp havde jeg ikke mulighed for at søge. Ingen af de andre lærere fra de andre skoler kunne komme til hjælp, for de havde selv lignende store problemer med deres hashrygende elever.

Ingen af de tre elever blev sendt hjem eller senere bortvist. Det var utænkeligt, at der skulle findes nogen elev, vi ikke kunne klare. Hver en elev på skolens liste talte jo i økonomien, og skulle jeg have foreslået bortvisning, ville jeg være blevet anklaget for at smide mine elever ud. Anklagen ville blive stillet af andre forstandere, af Bodil Ross, eller af Amdi Petersen.

Således forholdt det sig generelt gennem mange år på Tvind-skolerne, og spørgsmålet er, hvor stor forskel der er til situationen i dag? Er det stort set stadig det samme?

Vi havde ufatteligt lidt penge på disse rejser med elever. I ørkenområdet nær Er-Rachidia skulle eleverne have mad. Jeg havde regnet ud, at jeg ikke havde råd til at tage dem til nogen landsby-restaurant. I stedet købte jeg et par kilo kød på et marked, fyldte vand i nogle dunke, og sammen med noget brænde fyldte jeg alt dette i bagagerummet af bussen. Jeg kørte så bussen ude i ørkenen, og sammen med eleverne fik jeg her anrettet et bål, fik lavet suppe og spiste. Den bedste forplejning fik eleverne, når de boede gratis hos fattige familier, hvilket var en fast del af programmet.

Disse eksempler og mange andre af lignende karakter har jeg stået for. Ikke fordi jeg fandt det rigtigst, men fordi jeg mente, at det ikke kunne være anderledes. Selv mange år senere mindes jeg eksempler som disse med gru.

Eksempler på psykisk pres: 3.

På vej til Marokko, så vidt jeg husker var det i 1982, blev jeg stoppet af Bodil Ross. Jeg fik Amdi Petersen på telefonen. Han sagde: "Steen Thomsen, det ser jo ud til, I har rigeligt styr på jeres elever på Firemøller. På Småskolerne har de ikke styr på tingene. Der er ti småskoleelever, som gerne skulle med jer til Marokko. Er det i orden, at I tager jer af dem?" Jeg turde simpelthen ikke svare andet end ja, og var da også lidt beæret over den ros, jeg fik. Så jeg svarede altså ja, selvom jeg tænkte, at nu var al hyggen ved rejsen borte. Og i bussen sad så 35 fjorten- femtenårige nordjyder, som lige havde sagt farvel til deres forældre og søskende. Sikkert havde de en julegave fra en bedstemor i tasken, og de så nok alle med både frygt og spænding frem til at skulle køre ned gennem Europa. Vi fra Firemøller Efterskole og, så vidt jeg husker, Roskilde og Juelsminde Efterskoler, fik nu en flok særdeles voldelige 18 - 20-årige unge mænd at tage os af. Nogle af dem var svenske voldsforbrydere.

Senere, i Algeriet, medens Ebbe Larsen fra Juelsminde Efterskole stod og holdt tale for en borgmester i en mindre by, jog en af de svenske småskoleelever en kniv i låret på ham. Rejsen gik bare videre. Intet kunne vi gøre. Ingen hjælp af psykologisk eller anden karakter var til rådighed for Ebbe. Ingen havde mulighed for at træde i stedet. Han måtte bare arbejde videre. Senere igen kørte jeg gennem det meste af Algeriet og ind i Marokko sammen med lærerne Svend Sørensen og Jørgen Møller fra Roskilde Efterskole. De havde forladt deres elever for at hjælpe til. Bag i bussen sad fem af de nævnte voldelige småskoleelever og røg løs af en stor klump hash. De var alle bevæbnede med knive, og midt i bussen sad vores små efterskoleelever og rystede af angst. Bussen var i det faktiske kapret, og vi lærere kunne kun parere ordre om at køre, hvorhen voldsmandene befalede.

Flere grelle eksempler:

Andre episoder fra Marokkorejserne er der hundredvis af, af tilsvarende graverende karakter. For eksempel, som da jeg på hjemvejen i den sydspanske havneby Algeciras pludselig så en 53-personers bus komme kørende med en ung dreng ved rattet. Det var bussen fra Bogense Efterskole. Jeg så mit snit til at springe ind i bussen, da den holdt ved et kryds. I bussen var cirka 30 hujende elever, hvoraf nogle holdt den eneste lærer i bussen, eneste chauffør og eneste voksne, fast. Det var læreren Inga Sørensen, som opfordrede mig til at lade eleverne køre. Jeg måtte springe ud for ikke at blive overfaldet, og bussen kørte videre. - Hvordan har episoder som denne påvirket Inga Sørensen? Mig selv?

Under rejse i USA for nogle år siden blev højskolelærer Klaus Lindquist røverisk overfaldet. Han blev med kraniebrud kastet ud over en skrænt, som skrånede ned mod en flod. Som ved et mirakel overlevede han. Bolette Gunst, på det

tidspunkt elev på Det Nødvendige Seminarium, blev voldtaget på rejse i Tyrkiet. Mange gange er busser forulykket, specielt på de europæiske motorveje, hvor andre køretøjer er kørt op bag i busserne, fordi de hele tiden kun kørte 50 km. i timen på krav fra Amdi Petersen. Kun forsikringsselskaberne har muligvis hørt noget om disse ulykker.

For nogle år siden blev på den en kvindelig studerende ved Det Nødvendige Seminarium ved navn M.G. voldtaget. Senere blev hun som passager i en af Tvinds busser invalideret, da bussen blev vædret af en bagfra kommende lastbil. Hun kommer aldrig til at forlade sin kørestol. Masser af eksempler vil kunne drages frem, men det uhyggelige er, at de aldrig er blevet anvendt, når nye elever ankom til skolerne. Det ville nemlig være for farligt for Tvind, hvis der skulle være for megen omtale af ulykkerne.

Et af de værste eksempler på Tvinds behandling af ulykker var muligvis deres behandling af det tidligere omtalte skibsforlis, hvor Activ gik ned med de otte unge mennesker om bord. Jeg har set en kopi af det brev, som Poul Jørgensen i sin tid som formand for Rederiet Thomas Brocklebank sendte til forældrene til en af de druknede. Han afslår i dette brev, at Tvind betaler for hjemsendelse af liget til forældrene, fordi vedkommende på druknetidspunktet ikke var officielt ansat, men arbejdede gratis på skibet.

- Eksemplerne, hvor lærere og elever har fået mærker for livet er aldrig blevet behandlet, ej heller med psykologer involveret. De er blevet gemt ned, gemt hen, og eksisterer hovedsageligt i de berørtes sind eller som fysiske skavanker hos de berørte. Disse hændelser blev nemlig aldrig nævnt ved hjemkomst, eller senere samtaler, og er normalt slet ikke kendt, fordi de kun sjældent ved tilfældige lejligheder bliver fortalt fra lærergruppemedlem til lærergruppemedlem. Debat om disse hændelser, som der er hundredvis af, har aldrig hørt sig til. De involverede har ikke fået opbakning til eller turdet bringe deres oplevelser frem. Arbejdsskadeanstalt, sociale eller andre myndigheder er næsten aldrig blevet underrettet. Kun de absolut gode oplevelser har været draget frem, dels for at offentligheden ikke skulle kende til de dårlige episoder, dels fordi Amdi Petersen ikke tolererer nogen form for såkaldt nederlagsstemning. I stedet har vi klappet ad hver eneste rejse, på samme måde som vi har klappet ad alt andet, vi har sat i værk. Af såkaldt politiske grunde har vi alle holdt mund om dårlige hændelser. Elevtilgangen kunne jo også blive skadet.

Men er alt dette ikke bare historie? Nej. Et par tilfældigt valgte eksempler illustrerer, at det ikke blot er historie:

Nordsøen, 1994:

På sejlads fra England til Danmark med min engelske småskole på brigantinen "Spirit of Winestead" blev skibet med 12 elever og 8 voksne om bord udsat for et såkaldt knock-down.

Vi kom om natten ind i et uvejr, hvor skibet pludselig kom på tværs af vindretningen, og hvor skibet kom til at ligge på siden. Dette er yderst farligt på grund af, at ræerne kan blive fanget af bølgerne og skibet derved kan kuldsejle.

Vi formåede imidlertid at få det store skib på ret køl igen.

Da vi ankom til Danmark og mødtes med forstanderne fra Lakolk og Vamdrup, skulle der imidlertid ikke tales om uheldet, selv om vi havde været tæt på en katastrofe, og selv om det vel måtte ligge lige for at diskutere sagen med dem, eftersom deres skoler jo slår sig meget op på lignende sejlads med elever. Det var umuligt at komme til at diskutere uheldet, fordi *sådanne ting taler man bare ikke om.*

Malaysia, 1997:

På Den Internationale Efterskole i Juelsminde, et af Tvinds HF-kursussteder, var man på rejse i Malaysia i januar - februar 1997. Ellen Holberg var eneste lærer med ca. femten elever i 18-årsalderen. Som man plejer på disse rejser, skulle eleverne ud at bo hos lokale folk.

En af eleverne, AA, fortæller fra rejsen: Som en af en gruppe på fem elever blev han nu efterladt i en landsby. Ellen Holberg overdrog dem en lille sum penge. Eleverne lejede sig nu ind på et billigt hotel og lejede en motocrossmaskine, som de kørte rundt med i byen og på stranden i de næstkommende dage.

Da tiden var gået, tog eleverne billeder, som viste dem selv sammen med forretningsindehavere, fiskere, familiefædre

m.fl., og en af eleverne skrev så en fiktiv og illustreret rapport om, hvordan eleverne havde boet og arbejdet sammen med diverse folk fra landsbyen.

Rapporten blev rost som et fremragende eksempel hjemme på skolen, og der blev klappet ad den. Altså, endnu et eksempel på underbemanding og magtesløshed, som vi lærere gang på gang har været udsat for. Og endnu et eksempel på, hvordan Tvind-elever får negativ indlæring som følge af lærernes utilstrækkelighed i et system, som svigter alle parter.

Tvind som kulturens bærer.

Misbrug ved hjælp af fonde har som bekendt været kendetegnende for Tvind gennem mange år. Et af fondene, som kunne anvendes i skattetænkning, har som en afdeling af sine aktiviteter oprettet Kunstforeningen. Jeg husker, hvordan Lærerguppen af Amdi Petersen fik fremlagt, hvordan Kunstforeningen skulle anvendes til egne formål, dvs. til støtte af Tvind.

Det ville give et godt ry for Tvind, hvis vi f. eks. anvendte Kunstforeningen til afholdelse af kunststillinger og klassiske koncerter. Julekoncerterne skulle være Tvinds alibi for, at nævnte fond støttede virkeligt kulturelle formål. Derfor afholdes hvert år to mammutkoncerter, nemlig en i Tvind og en i Københavnsområdet. Det er borgerligt ombud at deltage i koncerterne. Enkelte gange er nogle af småskoleeleverne dog undtaget.

Ingen af os lærere, der har deltaget, har nogensinde nydt disse koncerter mere end ganske få minutter ad gangen. Koncerten varer fra klokken 10.00 til klokken 22.30 og slutter med dans til Tvind-orkestret Double Happiness indtil klokken 0.30.

De fleste elever hadede koncerterne. En del gæster, tror jeg, har nydt koncerterne. Faktum er følgende:

1. Alle elever og lærere er strategisk placerede på forhånd, således at man nøjagtigt ved, hvem man skal holde øje med, og hvem der holder øje med en selv. Ofte sidder en lærer med en elevs arm vredet om bag en stol, eller vedkommende gør andre krumspring for at holde eleverne på plads. Dørene er bevogtet af de mest handlekraftige autoriteter blandt lærerne, så ingen tør gå ud, ej heller på toilettet.
2. Alt, hvad der foregår på og omkring scenen, er forberedt af eller i konsultation med Amdi Petersen. Sune Jørgensen, Grete Flintegård Andersen og Bodil Ross er dem, der har konsultationen med Amdi Petersen. Selv de nævnte tre personers påklædning har Amdi Petersen altid bestemt. Bodil Ross's placering på scenen og hvilken stol hun skal sidde i, eller ikke sidde i, har han bestemt. Hvert ord, hun siger på scenen, har han godkendt eller forfattet.

Grete Flintegård, som er en fremragende blues-sangerinde, står som underskriver for Fælleseje, og holdes bl.a. derfor i kort snor af Amdi Petersen. Hun er blevet sat til at uddanne sig som operasangerinde, sandsynligvis fordi hun i sin indespærrethed har måttet sættes til noget, hun selv følte var udviklende. Hun viser sig kun offentligt i forbindelse med Kunstforeningen. Amdi Petersen har bestemt, hvilke dragter hun skifter til mellem numrene i koncerten.

Udsmykningen til koncerten har Amdi Petersen bestemt, for eksempel hvilke billeder der netop det år kan tillades hængt op ved scenen. Tidligere elever på Det Nødvendige Seminarium vil huske, hvilke skænderier de har haft med deres lærere om, hvordan salen skulle udsmykkes. Nu ved de, at deres lærere også i det spørgsmål stod med ordrer fra oven og derfor ikke kunne indgå i nogen reel debat med dem.

Den såkaldte musikdirektør, Sune Jørgensen, bestemmer ikke noget undtagen smådetaljer. Alt andet bestemmer han kun med godkendelse af Amdi Petersen. Amdi Petersen betragter nemlig Julekoncerten som særdeles vigtig for Tvind.

Amdi Petersen har også sidste år sørget for, hvilket image hans aktører skulle fremtræde med. Vi tilskuere har måttet undre os såre over, hvorfor Bodil Ross som konferencier har skullet fremtræde så latterligt klædt ud gang på gang, og hvorfor Sune Jørgensen for eksempel ved sidste julekoncert, i 1997, skulle klædes ud som karikaturen på en homoseksuel. Jeg ved ikke hvorfor. Er det, fordi Amdi Petersen vil gøre alt for at undgå, at andre skal tage glansen fra ham selv?

Julekoncerten skal være perfekt i alle detaljer, hvilket Amdi Petersen gang på gang har understreget. Jeg formoder meget stærkt, at Julekoncerten skal være det officielle udtryk for den magt og orden, som Tvind står for. Alle vi fra Lærergruppen har i alt fald siddet og vidst, at Amdi Petersen styrede dette foretagende i detaljer. Vi har måttet tænke på HAM før, under og efter koncerterne, og hver gang har de af os, der virkelig var "gode", gået hen til Bodil Ross eller Bolette Gunst og takket for den fantastiske koncert, som altid pr. definition er bedre end koncerten året forud. Vi håbede så bare, at takken ville blive viderebragt til rette vedkommende. Alle eleverne har mærket, at her var der magt bag. Tænk sig, som efterskoleelev, småskoleelev, eller som elev på Det Nødvendige Seminarium, at skulle opleve sig selv udholde tolv timers klassisk koncert, kun afbrudt af pauser. For lærere, elever og forstandere på Tvinds husholdningsskoler har koncerten været en af årets skrækoplevelser. Disse mennesker har i ugevis forud, dag og nat, knoklet med at fremstille retter, som var yderst vanskelige at lave, og som de ofte ikke havde den nødvendige kapacitet til. Og ve den arme forstander, som ikke sørgede for sin part til tiden. Fra Gerda Tranberg, som er forstander på Nordjyllands Husholdningsskole, ved jeg en del om, hvordan der er blevet råbt, grædt og skreget, af både lærere og elever, fordi de med vold og magt og dårligt bemandede skulle sørge for disse koncerter. Gitte Hector har måttet være den, der stod med pisker i dette foretagende gennem en del år, og så meget kender jeg hende, at jeg ved, at hun i sit inderste var ved at brække sig over det. Der har hvilet et uhyggeligt pres på de mennesker, der skulle stå for den kulinariske del af den fantastiske julekoncert.

Kun yderst få lærergruppemedlemmer har nogensinde nydt et sekund af dette arrangement, fordi vi kendte ofrene for arrangementet og det lumpne formål med det. I alt fald mine tanker har ofte måttet strejfe de jublende koncerter, der i Hitlertyskland blev afholdt på offentlige pladser og i koncentrationslejrene. De deltagende kunstnere, såsom Semion Balchem, Ole Hedegård og alle de udenlandske orkesterdeltagere og sangere, har aldrig fået skyggen af chance for at ane, hvilket pres der lå bag os lærergruppemedlemmer, når vi smilende modtog dem. Vi har aldrig vovet at fortælle dem om det.

Mølle og Magt.

Enhver ved sikkert, at vi i sin tid officielt byggede møllen, for at Danmark ikke skulle få atomkraft. Kun få ved, hvor mange der er faldet fra under byggeriet på grund af de utålelige arbejdsvilkår, hvor en flok unge idealister blev styret med hård hånd. Ej heller Tvind-møllen er Amdi Petersens fortjeneste som egentlig ledelse. De bærende kræfter bag er "Røde Erik", som imidlertid døde i en bilulykke før færdiggørelsen af møllen i 1977, og først og fremmest Ole Friis, som på grund af uoverensstemmelser med Amdi Petersen forlod projektet dagen efter, at møllen var startet.

På møllen har der siden dens start været to mennesker, som har viet deres liv til den. De hedder Allan og Ginus, begge to venlige og kloge mennesker. De er der stadig.

Møllen blev den egentlige årsag til, at jeg selv blev medlem af Lærergruppen, fordi jeg virkelig af hjertet mente, at hvis der var noget jeg ville med mit liv, så var det at arbejde med vedvarende energi. Men mange af os har troet – og er blevet indpodet - at møllen var den egentlige årsag til, at Danmark nu er førende i verden indenfor vindmøllesektoren. Det tror jeg slet ikke længere, for der var jo også mange andre gode kræfter i samfundet, som investerede i denne energiform. Men møllebyggeriet blev dygtigt konverteret af Amdi til et magtsymbol.

I øvrigt skulle der gå mange år, før jeg tilfældigt fandt ud af, at møllens pris slet ikke var, hvad jeg havde hørt. Den skulle oprindeligt have kostet 5 millioner, men kostede i virkeligheden 15 mio. kroner. Mange af mine private penge er gået til byggeriet.

Ovenstående blot som et enkelt eksempel på løgnene og manipulationen, vi som lærergruppemedlemmer har været udsat for. Og som et personligt kuriosum kan jeg mindes, hvordan jeg som glødende vindmølleforkæmper stod og kiggede på, at vingerne drejede deres første runder, dengang i 1977. Amdi Petersen kom hen til mig, tog mig om skulderen og sagde: "Steen, du skal vide, helt i fortrolighed, at officielt er Ole Friis ikke med os længere. Men det er han i virkeligheden". - Jeg var stærkt lettet over, at Ole, som jeg så meget op til på grund af hans menneskelige og faglige kvaliteter, stadig var "med os", og jeg følte mig beæret over at være indviet i dette af Amdi Petersen. Jeg nævnte det ikke for nogen. Gennem tyve år

havde jeg troet, at Ole stadig arbejdede under jorden for Tvind. Jeg ved nu, at det var løgn. Amdi førte mig dygtigt bag lyset.

Undervisningen skal være god.

Gennem mange år har der i stort set alle Tvindskolepjecer stået: "Undervisningen skal være god."

Sætningen er jo meningsløs, fordi man næppe kunne lokke nogen på en skole, hvor målsætningen var, at undervisningen IKKE skulle være god. Den blev introduceret af Amdi Petersen, og meningen var, at vi lærere på skolerne skulle huske, at vi skulle undervise eleverne godt. Måske har sætningen samtidig besnæret nogle ansøgere til skolerne. Som tidligere forstander må jeg desværre tilstå, at det ikke var tilfældet, at undervisningen var god. Som hovedregel har undervisningen været langt under standard.

1. I 1981 meddelte Amdi Petersen os, der var lærere på Tvindskolerne, at vi ikke behøvede at forberede undervisningen af eleverne. Som lærergruppemedlemmer ville vi være i stand til at undervise eleverne uden videre. I stedet skulle vi fra klokken fire om eftermiddagen koncentrere os om at arbejde i den nærliggende UFF-butik, og vi skulle to gange om ugen rejse til et andet sted i landet for at mødes med vores "kontrol-træer", hvilket vil sige to lærere fra en af de andre skoler, som skulle være med til at sikre, at vi hver for sig lavede "Lærergruppens arbejde" på bedste vis.

2. Som tidligere nævnt i dette skrift, så indførte Amdi Petersen for tre år siden et computersystem, som helt imod elevernes objektive interesser tvinger dem til at sidde foran skærmen det meste af dagen. I virkeligheden anvendes systemet til at kompensere for alt for ringe kvalifikationer hos lærerne. Man kan sige at historien gentager sig: I 1984 købte Fælleseje et væld af videomaskiner og computere. Det hed sig, at det var for, at vi skulle være foran teknologisk. Hvad der i virkeligheden skete var følgende: En gruppe mere eller mindre kvalificerede lærergruppemedlemmer blev sat til at lave materialer *en masse*. Materialerne bestod af skriftlige oplæg til diverse klasser og fag (8., 9. og 10.klasse). Blandt dem, der lavede oplæggene, var Kirsten Toft og DD. To gange om ugen kørte "Tvindfragt" gennem landet og afleverede undervisningsmaterialer til hver enkelt skole. Vi kunne så pakke videobånd og andet godt ud og servere det for eleverne ved, i mange tilfælde, blot at trykke på en knap. Mange spændende film blev også kopieret og sendt rundt, og meget ofte bestod undervisningen udelukkende i film. - Elevernes deltagelsesprocent var uhyggeligt lav.

3. Omkring 1984 var det muligvis gået op for Amdi Petersen, at underbemanding og mangel på lærermæssige kvalifikationer på skolerne var et problem. Han aftalte nu med matematikprofessoren Jonas Lichtenberg, som stadig er medlem af Lærergruppen, at denne skulle lave et par hundrede oplæg til eleverne på 8., 9. og 10. klassetrin. Disse oplæg blev også sendt rundt med Tvindfragt, og det, man som lærere så skulle gøre, var blot at sætte en videokassette i afspilleren. Eleverne kunne så lære brøkregning, procentregning, handelsregning, opløftning til 2. potens osv. fra en videomaskine. - Selvsagt var dette en elendig undervisning.

4. Gennem alle årene har der været en graverende mangel på undervisningsmaterialer, hvilket også har medvirket til, at eksamensresultaterne på de enkelte skoler er under al kritik. På Tvindskolerne har vi dog altid forsvaret os med, at vi jo tog os af de elever, som nærmest var sparket ud af Folkeskolen, så det var jo selvklart, at eksamensresultaterne ikke ville blive gode. Men sagen var jo, at vi med vold og magt søgte at holde alskens elever samlet på skolen. Yderst adfærdsvanskelige børn, debile børn, intelligente børn med sociale problemer, osv. osv. Vi gjorde det for at holde skolens økonomi kørende.

Hvilken effekt yderst vanskelige unge har haft på mere normalt fungerende unge på skolerne, har vist aldrig været undersøgt. Jeg kan i alt fald sige, at såvel på min egen som på de andre skoler har jeg bemærket mange elever, som er blevet påvirket i yderst uheldig retning. Dette kan vanskeligt forsvares.

Jeg afslutter hermed i denne omgang rækken af (noget uredigerede) eksempler, som kan siges at være et tilfældigt udpluk af mine erindringer fra Tvind.